

Arrest

nr. 304 164 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61 b5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat FAUCHER-GAUTHIER *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Iraans staatsburger en etnische Fars. U bent geboren op (...) en afkomstig uit de hoofdstad Teheran. Uw vrouw scheidde van u in Iran en ze verblijft samen met jullie zoon in Iran. Uw ouders, broer en zus verblijven tevens nog in Iran. U bent bekeerd tot het christendom en koos het katholicisme.

Toen u afstudeerde van de middelbare school in 1375 (Iraanse kalender, zijnde 1996-1997 volgens de Gregoriaanse kalender) kwam u via uw goede vriend A. (...) in contact met het christendom. U had reeds eerder tegen hem verteld dat u wilde emigreren en A. (...) stelde u voor dat u voor uw nieuw leven in het buitenland een betere godsdienst dan de islam kon kiezen, namelijk het christendom. Zodoende begon u vlak na het behalen van uw middelbare schooldiploma met A. (...) een huiskerk te frequenteren. Meteen na het eerste bezoek stopte u met uw islamitische geloofsgebruiken en bezocht minstens wekelijks de huiskerk die op verschillende plaatsen werd ingericht.

In 1388 (2009-2010) werd u tegengehouden met uw wagen door de Iraanse autoriteiten die een Bijbel vonden in uw wagen. U werd aangehouden en met de Bijbel in uw gezicht geslagen. Na tien dagen kwam u vrij op borg die door uw vader werd betaald.

In 1389 (2010-2011) werd u opnieuw aangehouden door de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering tot het christendom. Na ongeveer één jaar in de gevangenis te hebben doorgebracht werd u voorwaardelijk vrijgelaten nadat u een belofte moest tekenen en er een borg werd gesteld.

Ondanks alle voornoemde beproevingen bleef u telkens naar de huiskerk gaan en de laatste keer dat u de huiskerk bezocht was vier of vijf dagen voor uw laatste arrestatie in 12/1394 (02-03/2016). U werd tijdens uw laatste gevangenschap verkracht en moest daarna van uw verwondingen herstellen in het ziekenhuis. In 11/1395 (01-02/2017) kwam u vrij, maar u was nog steeds herstellende. Met behulp van uw familie kon u een visum bekomen voor Frankrijk. Op 18/04/2017 reisde u met tussenstop in Turkije naar Frankrijk vanwaar u per auto doorreisde naar België en waar u op dezelfde dag van uw vertrek aankwam.

Net na uw aankomst in Europa werd uw vader bedreigd dat als men iets over u zou horen ze uw lijf naar uw vader zouden opsturen. Ook uw ex-vrouw ontving voor jullie scheiding een gelijkaardige boodschap en waarbij ze werd aangezet om afstand te nemen van u.

U diende op 07/06/2017 een eerste verzoek om internationale bescherming in. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde op 11/09/2017 uw verzoek onontvankelijk aangezien Frankrijk verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek. U reisde vervolgens op 18/10/2017 naar Frankrijk waar u op 14/11/2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 30/03/2018 werd uw verzoek afgewezen en op 27/06/2019 bevestigde de rechtbank deze beslissing waartegen u beroep had aangetekend.

Tijdens uw verblijf in Frankrijk beleed u uw katholiek geloof door naar de kerk te gaan en uw doopsel voor te bereiden.

Op 27/07/2019 werd de scheiding tussen u en uw vrouw door de rechtbank in Teheran uitgesproken.

Voor u kon gedoopt worden keerde u ongeveer in 07/2021 terug naar België en diende uw tweede verzoek om internationale bescherming in op 20/08/2021. België werd inmiddels verantwoordelijk voor uw verzoek en uw tweede verzoek werd onvankelijk verklaard.

In 12/2022 verliet u tijdelijk België om Kerstmis in Frankrijk te vieren.

Bij een terugkeer naar Iran vreest u terecht gesteld te worden door de autoriteiten omwille van uw bekering tot uw nieuwgevonden geloof: het katholicisme.

U heeft enkel nog contact met uw zoon in Iran.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw shenasname (geboorteboekje); uw rijbewijs, uw identiteitskaart; uw militaire kaart; de eerste pagina van uw paspoort; de vertaling van uw scheidingsakte; attesten van uw psychotherapie; medische attesten; foto's van uw gevangenschap; foto's van uw individueel protest in Brussel; attesten en foto's inzake uw bekering; een attest van uw psycholoog in België; uw studiedocumenten; een pv van de Belgische politie; een verklaring van de eigenaars van het restaurant waar u werkt in België; documenten met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk; foto's waarin u een afbeelding verscheurt van ayatollah Ruhollah Khomeini; foto's van u met uw ex-vrouw en zoon; en attesten en verklaringen uit Frankrijk.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit de door u neergelegde stukken blijkt immers dat u met medische en psychische problemen te maken heeft.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een protection officer die opgeleid is in het horen van kwetsbare personen, werd u voorafgaand het persoonlijk onderhoud op uw gemak gesteld, werden u de procedures uitgelegd en werd u aangemaand om bij vragen op onduidelijkheden deze aan te geven (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 09/02/2023, hierna CGVS, p.1-3). U kon om een pauze vragen indien gewenst en u werd tevens op een rustig tempo met meerdere pauzes gehoord (CGVS p.2,7-8,10,13). Op het einde van het persoonlijk onderhoud zei u zowel de tolk als de vragen goed begrepen te hebben (CGVS p.19). U was in staat gebleken om aan te geven waarom u niet naar Iran kan terugkeren en waarom u een verzoek om internationale bescherming had ingediend (CGVS p.19).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Inzake uw vrees voor de Iraanse autoriteiten omwille van uw nieuw gevonden geloof, het katholicisme, moet worden vastgesteld dat u deze vrees niet aannemelijk hebt gemaakt (CGVS p.5,17).

Op de eerste plaats kan er niet worden voorbijgegaan aan uw verklaringen die u deed in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk en dus voor uw huidige tweede verzoek in België (zie ingediende documenten nr 15). U had immers geheel andere redenen aangehaald voor uw problemen met de Iraanse autoriteiten dan uw vermeende geloofsactiviteiten. In Frankrijk zei u dat u werd vervolgd en

herhaaldelijk gevangengenomen omwille van uw weigering om met de Iraanse autoriteiten mee te werken via uw onderneming (zie ingediende documenten nr 15). U werd bespioneerd, vergiftigd en tijdens uw detentie mishandeld, aldus uw verklaringen ten aanzien van de Franse migratiediensten. U repte echter met geen woord over uw interesse in het christendom, laat staan over dat u hierdoor problemen ondervond met de Iraanse autoriteiten (zie ingediende documenten nr 15). De Franse migratiediensten hechtten geen geloof aan uw verzoekmotieven en uw verzoek werd afgewezen. U ging in beroep tegen deze beslissing en besloot dat u omwille van uw bekering tot het christendom in Frankrijk, hetgeen u middels documenten wilde aantonen, zou worden vervolgd bij terugkeer naar Iran. Pas toen u door de rechtbank werd gevraagd om de inconsistentie van uw nieuwe verklaringen met die van uw eerder relaas uit te leggen, stelt u dat de Iraanse autoriteiten uw bekering tot het christendom als een voorwendsel gebruikten om u te vervolgen nadat u weigerde hen materiaal te blijven verstrekken. De rechtbank volgde uw redenering evenwel niet en uw beroep werd afgewezen. Uw verklaringen ten aanzien van de Belgische migratiediensten wijken dus niet alleen geheel af van diegene die u eerder in Frankrijk deed, maar uit het voorgaande blijkt ook duidelijk dat u uw verklaringen en verzoekmotieven telkens aanpast naargelang de vaststellingen van de migratiediensten en de rechtbank, hetgeen uw geloofwaardigheid vanzelfsprekend geen goed doet.

Ook uw verklaringen omtrent uw aanhoudingen stroken niet met elkaar. In Frankrijk vertelde u namelijk dat u in 2011 een eerste keer werd vastgehouden gedurende twee maanden en vervolgens een tweede keer in 2015 of 2016 voor een periode van één jaar (zie ingediende documenten nr 15). Dit stemt niet overeen met uw laatste aangehaalde detentieperioden in het kader van uw huidig verzoek in België (CGVS p.4,15). Opmerkelijk is ook dat u de periode van uw laatste detentie bij de DVZ situeerde van 01/05/1396 tot 01/11/1396 volgens de Iraanse kalender, zijnde van 23/07/2017 tot 21/01/2018 volgens de Gregoriaanse kalender (CGVS-Vragenlijst d.d. 21/06/2022). Ondanks uw aanpassing op uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijft het toch opvallend dat u zich zo zou hebben vergist (CGVS p.4). Uw redenering dat er bij de omzetting van de data volgens de Iraanse naar de Westerse kalender fouten gebeurde en dat u zo gestresseerd en van slag was waardoor u niet weet wat u precies zei kan geen verheldering bieden (CGVS p.3-4). U werd immers gevraagd om de data volgens de Iraanse kalender te gebruiken, u werd bijgestaan door een Iraanse tolk en uw verklaringen werden u nogmaals in het Farsi voorgelezen waarna u deze hebt ondertekend voor akkoord (CGVS p.3-4; CGVS-Vragenlijst d.d. 21/06/2022).

Ook uw verklaringen over de manier waarop u tijdens uw laatste gevangenschap werd mishandeld lopen uiteen. In Frankrijk sprak u over dat u door Somaliërs herhaaldelijk in uw navel werd gestoken met een naald waardoor u in Brussel moest geopereerd worden aan uw navel en u tot op de dag van vandaag schrik hebt van personen van Afrikaanse origine (zie ingediende documenten nr 15). In België heeft u nooit over dergelijke praktijken door Somaliërs gesproken en spreekt in plaats daarvan van een regelrechte verkrachting waardoor uw navel was gescheurd (CGVS p.12,15). De door u neergelegde foto's waarop u te zien bent in het ziekenhuis nadat u moest herstellen van de verkrachting werden door een anoniem persoon naar uw vader gestuurd, inclusief een bedreigende boodschap, althans zo zegt u op het CGVS (zie ingediende documenten nr 8; CGVS p.12-13,15). In Frankrijk zei u echter dat u toen werd overgeplaatst omdat u constant zelfmoordpogingen deed nadat u psychologisch getraumatiseerd was geweest doordat uw bewakers u zaken over uw vrouw hadden verteld (zie ingediende documenten nr 15). Iemand had die foto's naar uw vrouw gestuurd, die deze vervolgens naar haar zus doorstuurde via wie u de foto's kon bekomen, aldus uw eerdere verklaringen in Frankrijk (zie ingediende documenten nr 15). Deze vaststellingen tonen nogmaals aan dat uw verklaringen allerm minst rechtlijnig zijn.

Voorgaande constatering worden alleen maar bekrachtigd doordat u nog verdere inconsistente verklaringen hebt afgelegd. Met betrekking tot uw eerste verzoek in België, en dus vóór u naar Frankrijk trok, verklaarde u nog moslim te zijn (zie verklaring DVZ d.d. 13/06/2017 vraag 9). Uw beweringen dat u voor uw komst naar België en Frankrijk reeds een christen was die sinds ongeveer twintig jaar in Iran met het christendom bezig was, frequent huiskerken bezocht, zijn vrouw trachtte aan te sporen om christen te worden, en in Iran vervolgd en mishandeld werd omwille van zijn christelijke geloofsactiviteiten, worden hierdoor wederom sterk ondergraven (CGVS p.5-6,14-15,17).

Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat u in het kader van uw huidig verzoek in België bovendien ook niet kan overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend. Uw motivering om christen te worden, namelijk dat u altijd al van plan was om naar het buitenland te trekken komt vooreerst niet aannemelijk over (CGVS p.6). Ook uw stellingen dat u vanaf uw eerste bezoek aan de huiskerk meteen stopte met uw islamitische gebruiken en dat u geen gedragsregels of wetten in de Bijbel tegenkwam die u niet goed vond, zijn opvallend (CGVS p.6,18). Van een bekeerling kan immers verwacht

worden dat hij toch enige kritische inhoudelijke reflectie aan de dag brengt. Gezien uw verklaringen en afkeer ten aanzien van de islam, mogen uw verklaringen toch zeer verbazen.

Er kan eveneens niet worden voorbijgegaan aan uw opmerkelijke verklaringen omtrent de huiskerk die u in Iran sinds 1375 (1996-1997) frequenteerde. Deze kerk werd op vele verschillende plaatsen en woningen georganiseerd, maar vreemd genoeg heeft u geen idee in wiens living u zich al die jaren bevond (CGVS p.7). Waar enerzijds geheimhouding onder de kerkgangers kan verwacht worden gezien het gevaar op ontdekking, hetgeen u erkent (CGVS p.6), moet anderzijds vastgesteld worden dat de woning en bij uitstek de leefruimte een zeer persoonlijke ruimte is. In die optiek zou er toch een vertrouwensrelatie verwacht kunnen worden tussen de beperkte kerkgangers zoals u, en de persoon die zijn woning openstelt voor jullie (CGVS p.6). Aansluitend is het eigenaardig dat u beweert dat er steeds nieuwe mensen naar de huiskerk kwamen die op nieuwe plaatsen werd georganiseerd, en zelfs in die orde dat u al hun namen niet kon onthouden (CGVS p.6-7). Voor een geheime en besloten gezelschap van een clandestiene huiskerk is het voorgaande toch opmerkelijk. Zoals eerder werd aangegeven blijkt nochtans uit de Iraanse context, en ook uit uw eigen verklaringen, dat u en uw medekerkgangers zeer goed wisten dat jullie geloofsactiviteiten in Iran grote risico's met zich meebrachten. Deze activiteiten en de ontmaskering daarvan vormen ook de reden van uw vlucht uit uw land en uw verzoek om internationale bescherming. Uw verklaringen in dezen zijn aldus niet aannemelijk. Hierbij aansluitend is het ook markant dat u beweerde altijd een Bijbel op zak te hebben gehad in Iran (CGVS p.17). Uw verklaring dat u destijds nog jong was kan niet zomaar overtuigen aangezien u ten tijde van uw eerste aanhouding, waarbij er een Bijbel in uw bezit werd gevonden, reeds 33 à 34 jaar oud was (CGVS p.18).

Uw uitleg over hoe u overtuigd raakte van de mirakels van Jezus moet eveneens tegen het licht worden gehouden. Een groot deel van de mirakels van Jezus bestaan uit genezingen die hij kon verwezenlijken door middel van het uitspreken van enkele woorden of door gebruik te maken van speeksel en modder. Hij heeft een blinde man zicht kunnen geven, een lepralijder kunnen afhelpen van deze verschrikkelijke ziekte, en zelfs een vrouw die twaalf jaar lang aan het bloeden was werd door het aanraken van Zijn kledij genezen. Jezus heeft een afgekapte oor weer kunnen doen verschijnen, Hij kon doden weer tot leven wekken en had de controle over de natuur (zie administratief dossier). U geeft opvallend genoeg aan dat u meteen na de eerste lezing van die mirakels er geloof aan hechtte omdat het in je hart moet passeren, je dat moet geloven en u dat ook deed (CGVS p.18). U wordt vervolgens gevraagd hoe u precies overtuigd raakte van de waarheid van die mirakels op zich (CGVS p.18). U stelt nu dat u toch veel vragen had en dat de pastoor u een goede uitleg verschaftte indien u iets niet begreep over de mirakels. In de mirakels geloven is weliswaar iets anders, maar u voelde in uw hart dat deze mirakels waar waren, aldus uw verklaringen (CGVS p.18). Uw uitleg mist evenwel overtuigingskracht. U mist namelijk het punt, zijnde dat u goed zou moeten uit kunnen leggen waarom en hoe u overtuigd raakte van de echt- en geloofwaardigheid van de mirakels van Jezus. Rekening houdend met uw opleiding, alsook met uw jarenlange kerkgang en Bijbelstudie (CGVS p.5-7,9-10,15,17-18), zou u toch in staat moeten zijn precies uit te leggen hoe u van die opzienbarende mirakels van Jezus overtuigd bent geraakt als waarheid. U blijft hierin gebreke. Ten slotte is het ook opvallend dat u de eerst volgende christelijke feestdag die u zal vieren niet kan plaatsen in de tijd, alsook de betekenis ervan opvallend inschat (CGVS p.11). U meent dat de eerstvolgende feestdag Pesach is en dat hierbij bescheidenheid centraal staat (CGVS p.11). Dit is des te opmerkelijker daar de eerstvolgende feestdag het belangrijke Paasfeest betreft waarbij toch de verrijzenis van Jezus wordt herdacht en Pasen amper twee maanden na uw persoonlijk onderhoud plaatsvond. U als bekeerling met jarenlange ervaring moet toch in staat zijn om de belangrijke Paasperiode te situeren in de tijd en de betekenis ervan helder uit te leggen. Dat u niet in staat bent om dit soort parate kennis vlot te etaleren, doet dan ook verder twijfelen aan de oprechtheid van uw christelijke beleving, te meer u de Bijbel jarenlang bestudeerde, het boek nog steeds dagelijks leest, u twintig jaar lang minstens wekelijks naar huiskerkvieringen ging en nadien nog eens in Frankrijk en België enkele jaren religieus actief was (CGVS p.5-10,15,17-18; zie ingediende documenten). Uw nieuwe religie zou namelijk uw leven moeten beheersen, daar u omwille van deze bekering verhinderd bent om naar uw land terug te keren en beroep moest doen op de bescherming van een derde land. Bovendien dient er aangekaart dat de kennis over het christendom waar u wel blijk van geeft gemakkelijk het resultaat van studie kan zijn zonder dat er uit deze studie een oprechte overtuiging afgeleid kan worden. Het geheel van bovenstaande noopt er toe te besluiten dat u uw bekering tot het christendom niet aannemelijk heeft gemaakt. De twijfelachtige oprechtheid van uw bekering valt geenszins te rijmen met wat er in de geest van uw verklaringen verwacht mag worden. Voorgaande doet het geloof in uw bekering dan ook afbrokkelen en zet de kern van uw verzoek om internationale bescherming opnieuw op de helling. Aangezien er aan uw bekering geen waarde kan worden gehecht, wordt het geloof in de vervolgingsfeiten die u omwille van de voorgehouden bekering in Iran zou hebben gekend eveneens weer volledig ondermijnd.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u op geen enkele manier hebt aangetoond dat de autoriteiten van Iran u daadwerkelijk hebben aangehouden, vastgehouden en mishandeld. U stoelt zich met andere woorden louter op blote beweringen die u op geen enkele manier hebt aangetoond.

Uit de vaststelling dat u enkel een kopie van de eerste pagina van uw Iraans paspoort hebt neergelegd kan opgemaakt worden dat u mogelijk eerdere reizen van en naar bepaalde landen verborgen wil houden voor de Belgische instanties (zie ingediend document nr 4). Uw verweer dat u uw paspoort werd afgenomen door de smokkelaar doet hier geen afbreuk aan (CGVS p.11-12). Ten aanzien van de DVZ verklaarde u dat u uw

paspoort verscheurde op instructie van de smokkelaar (zie verklaring DVZ d.d. 22/09/2021 vraag 28). Uw gedrag, samen met voorgaande vaststellingen, doen vermoeden dat u mogelijk eerdere reizen uit uw land wil verbergen en zich buiten Iran bevond toen u zich naar eigen zeggen in het christendom verdiepte. Het gegeven dat u Iran zonder problemen kon verlaten via de luchthaven middels uw eigen paspoort toont eveneens aan dat u niet in de kijker liep van de Iraanse autoriteiten zoals u het CGVS voorhoudt (zie verklaring DVZ d.d. 22/09/2021 vraag 27-28,36-37; zie verklaring DVZ d.d. 13/06/2017 vraag 28,37; zie ingediende documenten nr 15). In het kader van uw persoonlijk onderhoud bij de Franse migratiediensten verklaarde u expliciet dat u geen problemen ondervond met de autoriteiten bij het verlaten van Iran via de luchthaven van Teheran (zie ingediende documenten nr 15).

U heeft een Facebookprofiel dat door een vriend werd opgemaakt en u kent er niet veel van (CGVS p.11). U gebruikt Facebook enkel om het nieuws te volgen en items te zien en lezen (CGVS p.11). U post zelf geen christelijke zaken op uw profiel, maar volgt of bekijkt wel christelijke zaken en bent lid van de katholieke kerk (CGVS p.11). U legt ook foto's neer van uw individuele protestactie te Brussel en van het verscheuren van een afbeelding van ayatollah Ruhollah Khomeini die u vervolgens in een toilet gooit (CGVS p.11,13; zie ingediende documenten nrs 9 en 16). U bent echter voorzichtig om politieke activiteiten te verspreiden en wil die foto's nergens publiceren uit vrees voor uw zoon (CGVS p.13). U probeert om niet aan (politieke) activiteiten deel te nemen en voorzichtig te zijn (CGVS p.16). Betreffende uw Facebookprofiel kan voorts worden opgemerkt dat er van u, gezien het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u het verwijderd indien nodig alvorens terug te keren naar Iran. Gelet op het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het christendom en het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw beweerde bekering met uw vermeende politieke activiteiten heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw bijdragen op uw sociale media te verwijderen. Uit uw Facebookprofiel en de neergelegde foto's kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na uw aankomst in België zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling door de Iraanse autoriteiten van uw activiteiten ontwikkeld in België. Enkel indien uw activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door de Iraanse overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat activiteiten, ontwikkeld na de vlucht, leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. In dit verband dient erop gewezen te worden dat u niet kan overtuigen als zouden de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België. Uit beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan er een kopie in het administratief dossier is gevoegd, blijkt namelijk dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers en dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn de personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Zoals blijkt uit voorgaande heeft u vooreerst niet aannemelijk gemaakt dat u al eerder een verhoogd risicoprofiel had en u omwille van oppositieactiviteiten in Iran in het vizier van de autoriteiten heeft gelopen. Voorts kan ook niet zomaar worden aanvaard dat u op basis van uw Facebookprofiel en van uw foto's betreffende uw individuele protestacties in het vizier zou gekomen zijn. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de Iraanse autoriteiten uw profiel in de gaten zouden houden. Uw eventueel beperkte deelname aan enkele recente protesten in België kan geen nieuw licht schijnen op voorgaande vaststellingen. Deze politieke activiteiten zijn hoe dan ook beperkt en bestaan slechts uit deelnames aan manifestaties in België. Het louter bijwonen van enkele manifestaties toont niet aan dat u werkelijk door het Iraanse regime een oppositieprofiel wordt toegemeten. Op basis van bovenstaande informatie kan u allerminst overtuigen dat u door deelname aan deze manifestaties een dermate politiek oppositieprofiel hebt opgebouwd waardoor u alsnog in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou gekomen zijn.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering, de daaraan gekoppelde problemen en de noodzaak om uw land van herkomst te ontvluchten. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren noch dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de overige door u neergelegde documenten. Dat u medische en psychische problemen kent en in psychologische begeleiding bent, hetgeen u middels attesten aantoonst, wordt niet betwist. Deze documenten zijn, in tegenstelling tot wat uw advocaat meent, echter niet in staat de waarachtigheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen aan te tonen, laat staan de voornoemde vaststellingen te wijzigen (CGVS p.19-20). Uit de attesten blijkt dat de oorzaak van uw medische

en psychische problemen vastgesteld werd op basis van uw verklaringen (zie ingediend document nr 6). De bewijswaarde is dan ook navenant. Uw raadsman stelt dat de medische vaststellingen die werden gedaan ook een objectieve bewijswaarde vormen van de gebeurtenissen in Iran en van uw verkrachting (CGVS p.20). Uit de door u neergelegde stukken kan echter niet objectief besloten worden wat de oorzaak en omstandigheden van uw medische problemen zijn (zie ingediende documenten nr 6-7,11). Een causaal verband kan uit uw ziektebeelden eveneens niet vastgesteld worden. Derhalve kan deze opmerking van uw advocaat niet overtuigen en geenszins voorgaande beoordeling veranderen. Dat u een proces-verbaal bij de Belgische politie liet opmaken wegens diefstal wordt verder niet betwist. Uw geboorteboekje, uw rijbewijs, uw identiteitskaart, uw militaire kaart, de eerste pagina van uw paspoort, de vertaling van uw scheidingsakte, uw studiedocumenten, een verklaring van de eigenaars van het restaurant waar u werkt in België, foto's van u met uw ex-vrouw en zoon, vormen louter een bewijs van nationaliteit, identiteit en activiteiten. De attesten en foto's inzake uw bekering, en de attesten en verklaringen uit Frankrijk hebben betrekking op uw religieuze activiteiten in België en Frankrijk maar kunnen geenszins de oprechtheid van uw motivatie om aan het kerkelijk leven deel te nemen staven. Hierbij dient bijkomend te worden opgemerkt dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, quod non in casu. Hetzelfde geldt voor de foto's van uw gevangenschap. Uit deze foto's an sich kan onmogelijk de redenen en omstandigheden van uw aanhouding blijken. De foto's van uw individueel protest in Brussel, de documenten met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk en de foto's waarin u een afbeelding van ayatollah Ruhollah Khomeini verscheurd en in een toilet gooit werden eerder reeds besproken. De overige opmerkingen van uw advocaat, waarin hij meent dat het ontbreken van documenten niet betekent dat er geen geloof aan uw verklaringen kan worden gehecht en u het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, zijn evenmin in staat afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen en beoordeling van het CGVS (CGVS p.19-20).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van:

- “- Artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951;*
- Artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- De beoordelingsplicht;*
- De algemene zorgvuldigheidsplicht (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen).”*

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent een aantal van de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Verzoeker gaat vervolgens in op de door hem neergelegde psychologische en medische attesten. Daarbij verwijst hij naar rechtspraak van het EHRM, de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en naar rechtsleer. Vervolgens wijst verzoeker op de inhoud van de attesten van zijn Franse psychiater van 3 februari 2021 en 27 mei 2022 en een attest van zijn psycholoog. Verder wijst hij op en citeert hij uit hetgeen zijn raadsman hieromtrent aangaf tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Vervolgens citeert hij de motieven die inzake het voorgaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing en betoogt hij:

“Deze onderzoek van de medische neergelegde stukken blijkt niet voldoende aangezien de geciteerde rechtspraak.

Het blijkt duidelijk dat verzoeker aan een PTSD lijdt.

De diagnose werd gesteld door een gezondheidswerker en vormt prima facie bewijs van de door de eiser beschreven mishandeling.

Tijdens zijn interview heeft verzoeker een concreet verslag gegeven van de mishandelingen die hij had ondergaan, - en hoewel kan worden aanvaard dat het verslag van de arts "het dus niet mogelijk maakt de omstandigheden vast te stellen waarin deze letsels zijn ontstaan", blijft het een feit dat de genoemde nawerkingen zijn vastgesteld.

Bijgevolg was het aan verweerende partij verzoeker te vragen om een medisch onderzoek te ondergaan zoals nu voorzien in artikel 48/8 van de wet van 15.12.1980 om de mogelijke oorsprong van de verwondingen vast te stellen of, op zijn minst, om hem te ondervragen over de pathologie die waren vastgesteld.

De weigering om bewijskracht toe te kennen aan deze medische documenten, onder het voorwendsel dat de diagnose in het kader van de geestelijke gezondheid wordt gesteld op basis van de verklaringen van de patiënt, verandert niets aan deze vaststelling.

De resulterende analyse van het CGVS lijkt op een bevooroordeelde basis te berusten, aangezien de bewijslast moet worden omgekeerd.

Bovendien heeft de ernst van de vaststellingen van de arts het CGVS ertoe aangezet om, rekening houdend met het kwetsbare profiel van verzoeker, bijzondere maatregelen te treffen om zijn rechten tijdens zijn hoorzitting te waarborgen.

Aangezien de trauma die verzoeker onderging moeten niet het persoonlijke onderhoud in specifieke omstandigheden plaatsvinden maar de onderzoek van de afgelegde verklaringen moet ook rekening houden met de beperkingen van verzoeker, omwille van zijn psychologische gezondheidstoestand.”

Aangaande de motivering inzake zijn gevangenschap, betoogt verzoeker vervolgens:

“Verzoeker herinnert zich de trauma's die zijn arts heeft vastgesteld in de verschillende attesten neergelegd. Studies, zoals een recente samenstelling van de “Observatoire suisse du droit d'asile et des étrangers” hebben aangetoond dat het trauma van asielzoekers de kwaliteit van hun verklaringen tijdens de hoorzitting beïnvloedt:

(...)

Tijdens zijn persoonlijke onderhoud legde verzoeker zijn onbegrip uit aan de tolk en dat hij voelt zich gestresd.

Ten tijde van zijn gesprek bij de DvZ, had zijn arts al vastgesteld dat hij aan psychische problemen leed.”

Inzake de aan hem verweten uiteenlopende verklaringen met betrekking tot zijn verkrachting, dan wel mishandeling, doet verzoeker gelden:

“Tijdens zijn persoonlijke onderhoud verteld verzoeker spontane details over zijn verkrachting (p. 15).

Verzoeker gaf een gedetailleerd verslag van alle gebeurtenissen van die dag en kon zelfs de kamer beschrijven waarin hij zich bevond. Tijdens zijn interview sprak hij met grote emotie over deze gebeurtenis. Hij weende.

Het blijkt dat verzoeker tijd nodig had om zijn verhaal te verwerken. Slachtoffers van seksueel misbruik vinden het over het algemeen moeilijk om te praten over het geweld dat ze hebben ondergaan. In dit geval begon de eiser te werken met een psychiater, waardoor hij vrijuit kon spreken.”

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn bekering. Dienaangaande voert hij aan:

“Verzoeker vertelde tijdens zijn persoonlijke onderhoud het proces dat heeft geleid tot zijn bekering tot het christendom.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat Verzoekers zijn denkproces uiteenzette door zijn interview:

(...)

Dat is de reden waarom, tijdens zijn eerste interview bij de DvZ d.d. 13/06/2017 vertelde verzoeker steeds dat hij moslim was. Dit is in de denkproces van verzoeker geen tegenstrijdigheid.

Het is niet aan het CGVS om de denkwijze van verzoeker te beoordelen, maar enkel om zijn geloofwaardigheid te onderzoeken.

Bij gebrek aan een officiële doop of voorbereiding op de doop, vond hij dat hij zichzelf niet 'officieel' als christen kon omschrijven.

- Hoewel verzoeker onhandig was toen hij uitlegde dat hij altijd al had geweten dat hij Iran wilde verlaten en dat hij zich daarom had bekeerd, moet worden opgemerkt dat verzoeker probeerde aan te geven dat hij altijd al had geweten dat hij het niet met zichzelf eens was door in zijn land te wonen en de moslimgodsdienst aan te hangen (CGVS, 6). Er werden geen vragen gesteld aan verzoeker over deze uitleg.

- Hierbij moet worden opgemerkt dat het hele denkproces dat aanleiding gaf tot de bekering wel degelijk meerdere jaren in beslag heeft genomen. Verzoeker heeft jarenlang dagelijks contact gehad met huiskerkgenoten en in Frankrijk en België met verschillende pastors. Na meer dan een jaar werd verzoeker gecatholiciseerd in Frankrijk (CGVS, p. 8).

- Verzoeker heeft tijdens zijn kennissen tijdens zijn persoonlijke over de mirakels van Jezus onderhoud verteld. Nogmaals, als verzoeker niet zo precies kan zich uitdrukken, maakt hij een interessante parallel tussen mirakels en de hoop die hij voelt omwille van zijn religie (CGVS, p. 18) :

(...)

Het lijkt er dus op dat verzoeker zich het concept van mirakels echt heeft toegeëigend en zijn eigen interpretatie heeft van de inzet van wonderen in de Bijbel, namelijk om hoop te inspireren bij hen die geloven.”

Waar het onaannemelijk geacht wordt dat hij zich bij een terugkeer naar Iran als christen zou manifesteren en waar geoordeeld wordt dat van hem mag worden verwacht dat hij zijn religieuze activiteiten staakt alvorens terug te keren naar Iran, wijst verzoeker vervolgens op een arrest van het EHRM en verwijt hij verweerder dat er bijzonder weinig onderzoek werd gevoerd naar de wijze waarop hij zijn geloof in België belijdt.

“Verzoeker heeft een attest neergelegd wat betreft zijn aanwezigheid bij de “Unité Pastorale des Sources Vives” te Brussel en dat hij verder lessen volgt om zijn doop te kunnen afronden.

Nochtans moet opgemerkt worden dat Verzoeker wel degelijk zeer snel stappen ondernam om in België zijn geloof te belijden). Hij gaf aan verschillende keren geprobeerd te hebben om kerken te contacteren, en omdat hij geen opvangcentrum had, had hij geen stabiliteit. Ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud haalde Verzoeker dit aan:

(...)

Van Verzoeker verwachten dat hij zijn website en sociale media zou verwijderen om enig risico te vermijden bij terugkeer in Iran, druist dan ook volledig in tegen de rechten die gegarandeerd worden door het EVRM. De activiteiten die hij pas hier in België is opgestart – net omdat dit niet mogelijk was in Iran – maken integraal deel uit van Verzoekers identiteit, en er kan niet van hem verwacht worden dat hij zijn geloof zou verbergen om vervolging te vermijden.

Bovenvermeld arrest stelt dan ook dat er een ex nunc beoordeling van het risico moet geschieden, rekening houdende met de manier waarop Verzoeker zijn geloof hier in België verderzet. Het feit dat hij sinds zijn aankomst in België intensiever bezig is met zijn geloof wijst ook niet op onoprecht gedrag, aangezien hij nu wel vrij is om zijn geloof te uiten op de wijze die hij zelf verkiest en dit niet meer geheim moet houden.

Ook het arrest Bundesrepublik Deutschland tegen Y and Z van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 5 september 2012 stelt dat het irrelevant is dat een persoon risico's kan vermijden door zijn geloof te verbergen. Het arrest stelt eveneens dat, wanneer het vaststaat dat de persoon in kwestie zijn geloof zal verderzetten in Iran, hij of zij de vluchtelingenstatus moet verkrijgen:

(...).”

Verzoeker uit verder kritiek op de motivering, aan de hand van landeninformatie, inzake de houding van de Iraanse autoriteiten. Hij betoogt:

“Uit het rapport van Cedoca waarop verwerende partij zich baseert, “Internetmonitoring en sociale media”, blijkt wel degelijk dat oppositieactiviteiten van Iraniërs in het buitenland op sociale media door het Iraanse regime worden opgevolgd, en dat dit risico hoger is voor bepaalde profielen – waaronder religieuze

minderheden, waartoe Verzoeker behoort. Het risico is bovendien evenredig met de aard van de kritiek en het aantal volgers dat men heeft.

Zoals reeds werd aangetoond, stijgt het aantal volgers dat Verzoeker heeft exponentieel, wat dus wel degelijk het risico verhoogt. Ook bekritiseert Verzoeker de islam, wat bestraft wordt met de doodstraf:

(...)

Bij huidig verzoekschrift werd aangetoond dat de bekering van Verzoeker wel degelijk geloofwaardig en oprecht is, waardoor hij behoort tot een specifiek profiel waarvoor er een verhoogd risico bestaat op monitoring door de Iraanse autoriteiten.

In ieder geval kan verwerende partij zich er niet van verzekeren dat er geen enkel risico zal bestaan voor Verzoeker in geval van terugkeer naar Iran, vooral nu de statistieken van zijn website en sociale media exponentieel gestegen zijn en nog steeds stijgen. De kracht van het internet is niet te onderschatten, en het is absoluut zeker dat deze kanalen in de gaten worden gehouden door de Iraanse autoriteiten.”

Verzoeker vervolgt:

“Verzoeker is in België ook demonstraties begonnen tegen het Iraanse regime.

Door te demonstreren protesteert verzoeker ook tegen religieus obscurantisme. Verzoeker publiceerde op sociale media foto's van hem tijdens manifestaties.

Deze duidelijke (en openbare) politieke oppositie is een extra kwetsbaarheidsfactor. Dit politieke profiel moet niet op zichzelf worden geanalyseerd, maar in samenhang met het religieuze profiel.”

Verzoeker concludeert:

“Uit de elementen uiteengezet tijdens de persoonlijke onderhouds van Verzoeker en in huidig verzoekschrift blijkt dat de beleving van zijn geloofsovertuiging niet louter een opportunistisch karakter heeft dat ertoe strekt de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven, maar integendeel een duurzaam, constant en evoluerend karakter heeft, waarbij voldoende naar recht wordt aangetoond dat Verzoekers verklaringen over zijn bekering en zijn geloofsbeleving onder weg naar België een oprecht en objectief gedocumenteerd karakter vertoont.

Tot slot moet nogmaals benadrukt worden dat een religieuze bekering zich bij individuen op verschillende manieren kan manifesteren en dat de beoordeling van de geloofwaardigheid derhalve in elk geval afzonderlijk moet worden beoordeeld. Maar zelfs al zou de aanvankelijke overtuiging van Verzoeker om zich tot het christendom te bekeren, zoals verwerende partij voorhoudt, verband houden met hun verzoek om internationale bescherming, dan kan er niet omheen dat dit niettemin een persoonlijke overtuiging is geworden, gezien het traject van Verzoeker en zijn uitgebreid gedocumenteerde religieuze activiteiten in België.

Het afzweren van de islam, de bekering tot het christendom en het aannemen van christelijke overtuigingen is een evoluerend, dynamisch proces en geen statisch proces dat louter door het nemen van één beslissing plaatsvindt. Het is in dat verband dat de huidige situatie en de actuele overtuigingen van Verzoeker beoordeeld moeten worden, in het licht van zijn traject en zijn religieuze activiteiten, in plaats van zijn eerdere persoonlijk-religieuze overtuigingen.”

Verzoeker stelt op grond van het voorgaande in hoofddede dat de vluchtelingenstatus aan hem moet worden verleend op grond van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Hij toetst de door hem aangehaalde problemen en vrees aan de criteria vervat in dit artikel en geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. In dit kader doet hij onder meer gelden:

“De bewijslast in asielzaken moet met enige meegaandheid beoordeeld worden.

Zo bevindt de verzoeker om internationale bescherming zich in een bijzonder kwetsbare situatie. Hij bevindt zich in een vreemde omgeving en moet zijn asielrelaas voorleggen aan de autoriteiten van een land waar hij geen enkele affiniteit mee heeft, waardoor er aanzienlijke praktische en psychologische obstakels kunnen optreden.

Ook dient er rekening gehouden te worden met belangrijke persoonlijke, familiale en culturele factoren die het asielrelaas sterk kunnen beïnvloeden.

(...)

De coherentie van Verzoekers verklaringen wordt in de bestreden beslissing amper in vraag gesteld. Zijn verklaringen zijn echter wel waarschijnlijk, gezien zijn profiel van ex-moslim die bekeerd is naar het christendom en dit essentiële aspect van zijn identiteit geheim moest houden om niet vervolgd te worden.

Daarnaast moet ook het voordeel van de twijfel worden toegekend aan Verzoeker indien de algemene geloofwaardigheid van Verzoekers asielrelaas vaststaat. Verzoeker heeft bij huidig verzoekschrift de algemene geloofwaardigheid van zijn relaas voldoende aangetoond door te antwoorden op de verschillende twijfels geuit door verwerende partij.

De ernst van het vervolgingsrisico dat Verzoeker loopt in geval van terugkeer vereist ten slotte een brede toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel.”

In ondergeschikte orde, stelt verzoeker in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In uiterst ondergeschikte orde, vraagt verzoeker om de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

*“- de beslissing van het CGVS te hervormen en aan Verzoeker de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen;
- in ondergeschikte orde, de beslissing van het CGVS te hervormen en Verzoeker het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen;
- in uiterst ondergeschikte orde, het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.”*

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door verzoeker neergelegde aanvullende nota

3.1. Verzoeker legt op 27 februari 2024 door middel van een aanvullende nota een groot aantal stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Vooreerst betreft het twee documenten, daterend van 2017 en 2018, aan de hand waarvan verzoeker zijn problemen wenst aan te tonen (bijlagen 1 en 2). Verzoeker stelt deze documenten niet eerder te hebben neergelegd omwille van zijn psychische problemen, omwille van het feit dat hij bang was van de Iraanse autoriteiten, omwille van het gegeven dat hij schrik had dat zijn naaste familie daardoor problemen zou riskeren en omwille van zijn diepgeworteld wantrouwen ten aanzien van overheidsinstanties.

Daarnaast gaat het om een attest van psycholoog C.C. van 4 oktober 2023 waarin verzoekers reeds eerder door deze psycholoog geattesteerde symptomen en behandelingen worden bevestigd (stuk 3) en om enkele psychologische attesten die dateren van de periode van 14 februari 2020 tot 8 februari 2023 (bijlagen 4-7). Verzoeker steekt in zijn aanvullende nota op basis van deze stukken een uitgebreid betoog af, waarin hij aan de hand van rechtspraak, rechtsleer en wetenschappelijke literatuur kritiek uit op de beoordeling die geschiedde in de bestreden beslissing en waarin hij aan de hand van zijn aangevoerde psychische problemen en behandeling een verklaring tracht te bieden voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen (aanvullende nota, p.5-17).

Verder gaat het om een aantal attesten en getuigenissen die dateren van de periode van 2 februari 2015 tot 9 februari 2023 en aan de hand waarvan verzoeker zijn religieuze activiteiten en engagement in Europa wenst aan te tonen (bijlagen 8-13).

Daarnaast gaat het om twee verklaringen van oktober 2023 van de partner van verzoeker waarin deze partner aangeeft dat zij met verzoeker samenwoont en dat zij atheïst is (bijlage 14). Volgens verzoeker blijkt hieruit dat hij zich op duurzame wijze heeft bekeerd tot het christendom, dat hij de islam heeft afgezworen en dat hij zich de ‘westerse’ waarden heeft eigengemaakt. Verzoeker geeft aan dat zijn doopsel in België gepland is rond Pasen 2024 en dat hij momenteel catechese volgt ter voorbereiding van dit doopsel, wat de ernst van zijn bekering aantoont. Al deze elementen maken het volgens verzoeker onmogelijk om zich opnieuw aan te passen aan de strenge religieuze voorschriften in Iran, wat volgens de rechtspraak van het EHRM bovendien niet van hem mag worden verwacht.

Verzoeker wijst eveneens op een arrest van het HvJ van 23 september 2023 en hetgeen in dit arrest werd gesteld omtrent politieke overtuigingen die werden ontwikkeld in het land van ontvangst. Volgens hem zijn de stellingen van dit arrest perfect toepasbaar op zijn geval en voor wat betreft de normen en waarden en religieuze overtuigingen die hij zich eigen heeft gemaakt door zijn bekering tot het christendom die dateert van na zijn verblijf in Iran. De neergelegde bewijzen tonen volgens verzoeker aan dat hij huiskerken frequenteerde in Iran, dat hij zijn geloof verder beleefde in Frankrijk en dat hij dit voortzette in België, hetgeen uiteindelijk gaat leiden tot zijn doopsel rond Pasen 2024.

Verzoeker uit vervolgens kritiek op de informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, geeft aan dat deze is toegespitst op politieke opposanten en stelt dat deze niet is toegespitst op de situatie van bekeerlingen. Volgens verzoeker is er aldus een ernstig gebrek aan actuele en recente COI omtrent zijn profiel als bekeerling tot het christendom.

Vervolgens wijst verzoeker op, citeert hij uit en doet hij een betoog aan de hand van informatie die dateert van 2018 en Engelse rechtspraak die dateert van 2020.

Verzoeker legt verder een medisch attest neer van 27 november 2023 waaruit blijkt dat hij last had van en werd behandeld voor een kraakbeenletsel in zijn linkerknie (bijlage 15).

Ook legt verzoeker een beëdigde vertaling neer van 16 maart 2021 van zijn shenasnameh van 23 februari 2017 (bijlage 16). Beide stukken bevinden zich reeds in het administratief dossier.

Verder legt verzoeker enkele stukken neer aan de hand waarvan hij wenst aan te tonen dat de voorbereidingen voor zijn doopsel worden voltrokken (bijlagen 17-19). Voorts voegt verzoeker een getuigenis van 31 januari 2024 en een getuigenis van 1 februari 2024, beide afkomstig van een (mede)pastoor bij de pastorale eenheid in Brugge, bij zijn aanvullende nota (bijlagen 20 en 21). Tevens legt verzoeker een bevestiging van 5 februari 2024 betreffende zijn op 30 maart 2024 geplande doopsel, enkele foto's met de kerkelijke gemeenschap en de bisschop en een planning van zijn doopsel neer (bijlagen 22-24). Verzoeker leidt uit deze documenten af dat hij overduidelijk is bekeerd tot het christendom. Verzoeker wijst in dit kader daarnaast nog op rechtspraak die dateert van 2019, 2016, 2021 en 2012.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota eveneens een door hem zelf geschreven verklaring (bijlage 25). In deze verklaring vraagt hij om hem een leven te geven en hem de mogelijkheid te geven om samen met zijn vrouw een mooi leven op te bouwen in Brugge.

Verzoeker legt eveneens een brief met bijlagen neer van 31 januari 2024 van de VDAB (bijlage 26). Hieruit blijkt volgens hem een grote wilskracht en vastberadenheid om zich te integreren in België, om zijn steentje bij te dragen en om het Frans en het Nederlands machtig te worden.

Verder legt verzoeker een medisch rapport neer van 19 februari 2024, dat werd opgesteld volgens de regels van het protocol van Istanbul (bijlage 27). Verzoeker wijst daarbij op rechtspraak van het EHRM en de Raad en stelt dat aan medische rapporten grote waarde moet worden gehecht. Verzoeker betoogt:

“Volgens de regels van het Protocol van Istanbul werd de verzoeker zowel lichamelijk als psychiatrisch onderzocht. De bevindingen volgend uit het lichamelijke onderzoek kenden als gevolg enkele zeer consistente overeenkomsten met het asielrelaas van de verzoeker. Dit ging voornamelijk over de littekens op zijn handen.

De missende tanden en de constante pijn aan de knieën van de verzoeker werden gekwalificeerd als consistent met zijn verhaal. Bepaalde andere aspecten konden niet worden onderzocht, gelet op de kleine wondvorming (navel) of het teruggroeien van de teennagels.

Uit het onderzoek naar de psychiatrische problematiek kwam Dr. C. (...) tot de conclusie dat de verzoeker voldoet aan de criteria voor een PTSS volgens de DSM-V. De symptomen van de verzoeker worden gekaderd in het spectrum van posttraumatische stresstoornis. “De psychologische klachten zijn naar aard en inhoud typerend met de gestelde meegemaakte traumatische gebeurtenissen.”

Zowel interne (tussen de verschillende delen van het onderzoek) als externe (medische en andere dossiers) consistenties werden teruggevonden door dr. C. (...).

Voor het overige kan worden verwezen naar de eerdere uiteenzetting omtrent PTSS en de gevolgen hiervan op onder andere de geloofwaardigheid.”

Verzoeker legt ook een artikel neer dat recent werd gepubliceerd in de nieuwsbrief van Sint-Donatianus Brugge (bijlage 28). Naar aanleiding van zijn doopsel, werd hij kort geïnterviewd voor de nieuwsbrief van de plaatselijke kerk. Hij legde daarbij kort zijn verleden, zijn reden tot vluchten en zijn leven als christen uit. Verzoeker geeft aan dat dit artikel ook online gepubliceerd wordt en stelt dat hij hiermee een soort publicatie en openbaarheid geeft aan zijn bekering zodat dit ook door de Iraanse autoriteiten kan worden ontdekt. Tevens stelt hij dat het voor hem duidelijk is dat hij absoluut niet meer kan terugkeren naar Iran. Dat hij het risico neemt om aan zulk interview deel te nemen, vormt volgens verzoeker een duidelijke indicatie voor een overtuigde en duurzame bekering.

Verzoeker stelt, verwijzend naar rechtspraak van de Raad, dat de bij zijn aanvullende nota gevoegde stukken moeten worden beoordeeld als zijnde nieuwe elementen.

3.2. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde aanvullende nota, dient vooreerst te worden gewezen op de inhoud van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een “middel” vereist daarbij dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt bovendien als volgt:

“De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Verzoeker kan de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in te dienen niet aanwenden om, dit zonder hierover nieuwe elementen aan te reiken, bijkomende middelen aan te voeren, argumenten op te werpen tegen de in de bestreden beslissing opgenomen motieven en bijkomende verklaringen af te leggen.

In artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt namelijk bepaald:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota kritiek uit op de informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, aan de hand van deze kritiek aangeeft dat er een gebrek aan actuele en recente informatie over de situatie van bekeerlingen is en wijst op, citeert uit en een betoog doet aan de hand van informatie die dateert van 2018 en Engelse rechtspraak die dateert van 2020, dient gelet op het voorgaande bijgevolg te worden besloten dat, aangezien verzoeker in dit kader geen nieuwe elementen aanvoert of bij zijn aanvullende nota voegt, verzoekers aanvullende nota voor wat betreft de voormelde elementen uit de debatten moet worden geweerd.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota verder aanvoert dat met al de door hem bij deze nota gevoegde stukken, ook deze die in wezen geen nieuwe elementen betreffen, rekening zou moeten worden gehouden omdat hij de documenten die niet van recente datum zijn uit angst (onder meer voor zijn naaste familie), vanuit een wantrouwen jegens overheidsinstanties en/of omwille van zijn psychische problemen eerder niet zou hebben kunnen, willen of durven neerleggen, dient verder te worden opgemerkt dat dit betoog hoegenaamd niet kan worden gevolgd. Het door verzoeker aangevoerde wantrouwen jegens de overheid kan immers niet worden aangenomen. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Verzoeker werd in de loop van zijn procedure internationale bescherming daarenboven meermaals en expliciet op de hoogte gesteld van de op hem rustende medewerkingsplicht en van hetgeen er in dit kader van hem werd verwacht. Bovendien werd verzoeker bij het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het vertrouwelijke karakter van de procedure internationale bescherming en werd hem op het hart gedrukt dat niets van wat hij ten overstaan van het CGVS meedeelde zou worden doorgegeven aan de Iraanse autoriteiten. Daarenboven is het duidelijk dat noch de voormelde factoren, noch verzoekers voorgehouden psychische problemen verzoeker er bij het CGVS van weerhielden om het CGVS op de hoogte te stellen van zelfs de meest ernstige feiten waaraan hij door toedoen van het Iraanse regime zou zijn onderworpen. Verzoeker vestigt hierop in het verzoekschrift bovendien zelf nog eens de nadruk en geeft aan dat hij reeds eerder op een spontane, concrete en gedetailleerde wijze kon verhalen over zelfs de meest ernstige gebeurtenissen die hij zou hebben meegemaakt. Dat hij het wel zou hebben aangedurfd om spontaan, concreet en gedetailleerd te verhalen over zelfs de meest ernstige feiten waaraan het Iraanse regime hem zou hebben onderworpen maar dat hij het desalniettemin niet zou hebben aangedurfd om de documenten die hij in zijn bezit had en die zijn verklaringen kracht konden bijzetten neer te leggen, ontbeert iedere ernst. Welk bijkomend risico verzoeker of zijn diens familieleden daardoor zou(den) lopen, kan immers niet worden ingezien en wordt door verzoeker op generlei wijze uiteengezet.

Omwille van de voorgaande redenen, dient te worden vastgesteld dat de twee documenten die verzoeker ter staving van zijn voorgehouden problemen met en vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten neerlegt, die dateren van 2017 en 2018 en die verzoeker naar eigen zeggen al die tijd reeds in zijn bezit had, te dezen, nog daargelaten dat deze twee documenten hoe dan ook slechts worden neergelegd in de vorm van makkelijk te fabriceren en te manipuleren fotokopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht, niet kunnen worden beschouwd als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Derhalve wordt verzoekers aanvullende nota, voor zover deze op de voormelde documenten betrekking heeft, uit de debatten geweerd.

Aangezien verzoekers shenasnameh en de beëdigde vertaling van dit stuk reeds dateren van 2017, respectievelijk 2021, en aangezien beide stukken zich reeds in de map ‘documenten’ in het administratief

dossier bevinden, wordt verzoekers aanvullende nota ook in zoverre deze betrekking heeft op de voormelde stukken uit de debatten geweerd.

Wat betreft de attesten en getuigenissen die dateren van de periode van 2 februari 2015 tot 9 februari 2023 en aan de hand waarvan verzoeker zijn religieuze activiteiten en engagement in Frankrijk wenst aan te tonen, waarvan het grootste deel zich reeds in de map 'documenten' in het administratief dossier bevindt, dient te worden vastgesteld dat al deze stukken dateren van verschillende maanden voordat de bestreden beslissing werd genomen en van voordat het verzoekschrift werd ingediend. Derhalve had verzoeker deze stukken veel eerder kunnen en moeten neerleggen, kunnen deze stukken te dezen niet worden beschouwd als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en kan verzoeker deze stukken niet aanwenden om bijkomende argumentatie te voeren in zijn aanvullende nota. Derhalve wordt verzoekers aanvullende nota, voor zover deze op de voormelde stukken betrekking heeft, uit de debatten geweerd.

Omwille van de hierboven reeds meermaals aangehaalde redenen, wordt verzoekers aanvullende nota eveneens uit de debatten geweerd voor zover deze betrekking heeft op de bij deze aanvullende nota gevoegde psychologische attesten die dateren van de periode van 14 februari 2020 tot 8 februari 2023.

Verzoekers aanvullende nota wordt voor wat de overige elementen betreft in hetgeen volgt wel in aanmerking genomen en in rekening gebracht.

4. Door verweerder neergelegde aanvullende nota's

4.1.1. Verweerder legt op 12 maart 2024 door middel van een aanvullende nota een COI Focus van 10 mei 2023 neer inzake de surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

4.1.2. Verweerder legt op 13 maart 2024 door middel van een aanvullende nota een COI Focus van 13 januari 2020 neer inzake corruptie en documentfraude in Iran (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

4.2. Dient, waar verweerder de twee voormelde aanvullende nota's neerlegt, andermaal te worden gewezen op de inhoud van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

De informatie die verweerder op 12 maart 2024 neerlegt dateert reeds van 10 mei 2023, hetzij van vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Bovendien bevindt deze informatie zich reeds in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier. Derhalve kan deze informatie niet worden beschouwd als zijnde een nieuw element in de zin van voormeld wetsartikel en wordt de aanvullende nota die verweerder op 12 maart 2024 indient uit de debatten geweerd.

De informatie die verweerder op 13 maart 2024 neerlegt dateert reeds van 13 januari 2020. Gezien deze informatie aldus dateert van jaren voordat de bestreden beslissing werd genomen, kan deze informatie evenmin worden beschouwd als zijnde een nieuw element in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg wordt ook de aanvullende nota die verweerder op 13 maart 2024 neerlegt uit de debatten geweerd.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist vooreerst dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt door verzoeker bijgevolg niet op dienstige wijze aangevoerd.

5.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd wordt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit de door u neergelegde stukken blijkt immers dat u met medische en psychische problemen te maken heeft.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een protection officer die opgeleid is in het horen van kwetsbare personen, werd u voorafgaand het persoonlijk onderhoud op uw gemak gesteld, werden u de procedures uitgelegd en werd u aangemaand om bij vragen of onduidelijkheden deze aan te geven (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 09/02/2023, hierna CGVS, p.1-3). U kon om een pauze vragen indien gewenst en u werd tevens op een rustig tempo met meerdere pauzes gehoord (CGVS p.2,7-8,10,13). Op het einde van het persoonlijk onderhoud zei u zowel de tolk als de vragen goed begrepen te hebben (CGVS p.19). U was in staat gebleken om aan te geven waarom u niet naar Iran kan terugkeren en waarom u een verzoek om internationale bescherming had ingediend (CGVS p.19).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Dat u medische en psychische problemen kent en in psychologische begeleiding bent, hetgeen u middels attesten aantoonst, wordt niet betwijfeld. Deze documenten zijn, in tegenstelling tot wat uw advocaat meent, echter niet in staat de waarachtigheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen aan te tonen, laat staan de voornoemde vaststellingen te wijzigen (CGVS p.19-20). Uit de attesten blijkt dat de oorzaak van uw medische en psychische problemen vastgesteld werd op basis van uw verklaringen (zie ingediend document nr 6). De bewijswaarde is dan ook navenant. Uw raadsman stelt dat de medische vaststellingen die werden gedaan ook een objectieve bewijswaarde vormen van de gebeurtenissen in Iran en van uw verkrachting (CGVS p.20). Uit de door u neergelegde stukken kan echter niet objectief besloten worden wat de oorzaak en omstandigheden van uw medische problemen zijn (zie ingediende documenten nr 6-7,11). Een causaal verband kan uit uw ziektebeelden eveneens niet vastgesteld worden. Derhalve kan deze opmerking van uw advocaat niet overtuigen en geenszins voorgaande beoordeling veranderen.”

Verzoeker slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Geheel ten onrechte tracht hij immers te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van zijn psychologische problemen niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming in te leiden of te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat aan hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend, en tracht hij de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen toe te schrijven aan de door hem aangevoerde psychologische problemen.

Uit het door middel van verzoekers aanvullende nota neergelegde medische attest van 19 februari 2024, opgesteld overeenkomstig het protocol van Istanbul, kan zulks vooreerst immers niet worden afgeleid. Dient immers te worden opgemerkt dat dit attest niet werd opgesteld door een psychiater of psycholoog maar wel door een gewone arts. Verder blijkt dit attest te zijn gebaseerd op slechts één onderzoek van verzoeker. Waar uit dit attest blijkt dat verzoeker ten overstaan van de opsteller van dit attest gedrag vertoonde en verklaringen aflegde die toelieten te besluiten dat verzoeker het tijdens dit gesprek moeilijk leek te hebben met het chronologisch vertellen van zijn relaas, dat verzoeker een enigszins gestoorde aandacht en concentratie had, dat er sprake was van een verhoogde afleidbaarheid, dat verzoekers geheugen enigszins gestoord leek wat de gestelde traumatische gebeurtenissen betreft, dat verzoeker op een associatieve wijze verhaalt, dat er aanwijzingen waren voor schaamte, dat verzoeker een sombere stemming met interesseverlies vertoonde, dat er beperkingen lijken te zijn in het sociaal functioneren en dat er beperkte aanwijzingen zijn voor impulsief gedrag met betrekking tot suïcidaliteit, dient voorts te worden vastgesteld dat nergens uit blijkt dat en op welke wijze zulks nader zou zijn onderzocht. Nergens uit dit attest blijkt dat

verzoeker op dit vlak aan een daadwerkelijk psychiatrisch onderzoek zou zijn onderworpen; laat staan dat dit door een psychiater zou zijn geschied. Aldus lijkt het attest op dit vlak louter te zijn gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en gedragingen tijdens één gesprek. Bovendien wordt daarbij eveneens aangegeven dat verzoeker op een gedegen wijze contact maakte, coöperatief was, goed georiënteerd was in ruimte, tijd en persoon en een helder bewustzijn had. Tevens wordt hierin aangegeven dat verzoeker een normaal realiteitsbesef en een normale zelfinschatting en normbesef had, dat zijn intelligentie gemiddeld tot hooggemiddeld imponeerde en dat zijn voorstelling en waarneming onverstoord leken. Ook zijn denken bleek naar vorm normaal. Verder wordt in dit attest uitdrukkelijk aangegeven dat er, gezien de reeds gestelde diagnostiek in hoofde van verzoeker, slechts een beperkt psychodiagnostisch onderzoek werd verricht. Waar op grond van de in dit attest aangehaalde elementen wordt aangegeven dat verzoekers psychische problematiek zeker interfereert met het doen van een compleet, coherent en consistent relaas, dient gelet op het voorgaande te worden opgemerkt dat zulks niet zonder meer kan worden gevolgd. Bovendien wordt deze algemene conclusie door de opsteller van het attest niet concreet toegespitst op verzoekers vermogen om zijn procedure internationale bescherming in te leiden of te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Ook wordt er in dit attest niet concreet aangetoond of aannemelijk gemaakt dat verzoekers verklaarde klachten ten tijde van de verschillende gehoren die hij in het kader van zijn procedures internationale bescherming aflegde in Frankrijk en in België van zulke aard waren dat van hem niet kon of mocht worden verwacht dat hij de kernelementen van zijn asielrelaas op een gedegen wijze en met een minimum aan coherentie en consistentie uiteen kon zetten. Evenmin wordt in dit attest concreet aangetoond of aannemelijk gemaakt dat, waar of op welke wijze verzoekers klachten specifiek van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden in de loop van voormelde gehoren en/of op de concrete en specifieke, in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

In zoverre verzoeker in het kader van het voorgaande verwijst naar de overige door hem neergelegde psychologische en medische attesten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier en zoals neergelegd door middel van zijn aanvullende nota, dient verder te worden opgemerkt dat, hoewel uit ook deze attesten blijkt dat verzoeker kampt met psychologische problemen, in deze attesten voor wat betreft verzoekers psychische symptomen slechts op algemene wijze wordt ingegaan op verzoekers klachten en problemen. Zo wordt in deze attesten weliswaar melding gemaakt van het feit dat verzoeker leidt aan PTSD, met klachten van angst, droefheid, depressie, slapeloosheid, zelfmoordgedachten, fysieke problemen en het herbeleven van gebeurtenissen, doch wordt nergens verder, in detail en *in concreto* op deze symptomen ingegaan. Nergens uit deze attesten blijkt dat verzoeker op dit vlak aan enig doorgedreven psychiatrisch of cognitief onderzoek zou zijn onderworpen. Bijgevolg lijken de attesten in kwestie voor wat betreft de zelfverklaarde symptomen in hoofde van verzoeker louter en alleen te zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoeker zelf. Uit deze attesten kan dan ook niets worden afgeleid over de precieze aard en ernst van de verschillende klachten en symptomen van verzoeker en/of de concrete invloed en impact van deze klachten en symptomen op verzoekers algemene en dagdagelijkse functioneren. Bovendien wordt er nergens in deze attesten enige concrete en sluitende uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die deze klachten zouden hebben op verzoekers vermogen om gedurende de onderhouden in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in dit verzoek om internationale bescherming. Nergens in deze attesten wordt aldus *in concreto* aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de zelfverklaarde problemen van verzoeker een deelname in zijner hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden hebben verhinderd of bemoeilijkt en/of zouden verhinderen of bemoeilijken.

Dat verzoeker ten gevolge van zijn psychologische niet bij machte zou zijn geweest om zijn procedure internationale bescherming in te leiden of te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, kan uit de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier daarenboven geenszins worden afgeleid. Integendeel, blijkt uit deze stukken net het tegenovergestelde. Zo verklaarde verzoeker in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van de DVZ vooreerst zelf uitdrukkelijk en duidelijk dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die hem zouden kunnen hinderen bij het vertellen van zijn relaas en bij zijn deelname aan de procedure internationale bescherming. Verder blijkt uit de stukken van het dossier dat noch verzoeker, noch zijn advocaat enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor en het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. Wanneer verzoeker bij de DVZ werd gevraagd hoe zijn gezondheidstoestand op dat moment was, gaf hij bovendien slechts aan: *"ik neem medicatie voor mijn bloeddruk en door de verkrachting toen ik in de gevangenis in Teheran heb ik problemen aan de buik en de navel (...) Ik heb psychologische begeleiding gekregen in Frankrijk. Ik ben in België op zoek naar psychologische begeleiding"* (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.32). Nergens vermeldde verzoeker in dit kader dat hij zou kampen met psychologische en/of medische klachten die van zulke aard waren dat hij niet kon deelnemen aan het gehoor bij de DVZ en/of dat hij in het kader van dit gehoor geen gedegen verklaringen kon afleggen. Ook wanneer hij bij het CGVS werd ondervraagd omtrent het verloop van het gehoor bij de DVZ, vermeldde verzoeker bovendien niet dat het gehoor bij de DVZ zou zijn bemoeilijkt door zijn psychologische en/of medische problemen en haalde hij niet aan dat deze problemen zijn gezegden bij de DVZ hadden of konden hebben beïnvloed (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.3-4). Waar in het

psychologische attest van 8 februari 2023 gevraagd werd om het persoonlijk onderhoud bij het CGVS voldoende aan te passen aan de kwetsbaarheid van verzoeker, aangegeven werd dat het belangrijk was om extra rustig en zorgzaam met verzoeker om te gaan en benadrukt werd dat duidelijke communicatie en structuur tijdens dit persoonlijk onderhoud ook van belang waren, dient bovendien te worden vastgesteld dat met deze aanbevelingen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, zoals terecht wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, terdege rekening werd gehouden. Noch verzoeker, noch diens advocaat formuleerde verder enig bezwaar tegen het plaatsvinden van dit persoonlijk onderhoud. Wanneer bij de aanvang aan het persoonlijk onderhoud aan verzoeker werd gevraagd hoe het met hem ging, antwoordde hij bovendien eenduidig: *“goed”*. Vervolgens verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij klaar was om het persoonlijk onderhoud te doen die dag. Tevens werd er aangegeven dat, indien de ondervrager met iets (praktisch) kon helpen die dag, verzoeker dit steeds mocht vragen, waarop verzoeker aangaf dit te hebben begrepen (*ibid.*, p.1-2). Voorts blijkt dat het persoonlijk onderhoud op een rustig tempo werd gehouden en dat er meerdere pauzes werden ingelast. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker daarenboven aan dat hij zowel de tolk als de vragen goed had begrepen. Verder verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat het gezicht van de interviewer heel kalmerend was en dat hij dus alles had gezegd wat hij wilde zeggen. Hoewel verzoekers advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud de nadruk vestigde op verzoekers kwetsbaarheid, zoals deze volgens deze advocaat bleek uit zowel de neergelegde stukken als het verloop van het persoonlijk onderhoud, gaf deze advocaat daarnaast expliciet aan: *“ik denk dat het interview goed verliep en in alle sereniteit”* en wees deze advocaat daarnaast op de *“uitgebreide en spontane verklaringen en voldoende en gedetailleerde verklaringen”* van verzoeker. Ook bedankte deze advocaat de tolk voor het geven van vertrouwen aan verzoeker (*ibid.*, p.19-20). Ook in het verzoekschrift wordt bovendien de nadruk gevestigd op het feit dat verzoeker op een spontane, concrete en gedetailleerde wijze kon verhalen over zelfs de meest ernstige gebeurtenissen die hij zou hebben meegemaakt. Verder blijkt uit de verklaring van de DVZ, de vragenlijst die aldaar werd ingevuld en de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, dit mede gelet op het voorgaande, duidelijk en genoegzaam dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen ernstige problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Uit de inhoud van deze stukken blijkt dat verzoeker tijdens de onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Bovendien vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en maakte hij hierover geen opmerkingen in de voormelde zin over aan het CGVS. Aldus wordt hij overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities van het persoonlijk onderhoud en kan hij heden bezwaarlijk voorhouden dat deze inhoud dermate zou zijn gekleurd door de voormelde problemen. Uit de in het dossier opgenomen stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker omwille van zijn psychologische en medische problemen niet in staat zou zijn geweest de elementen ter staving van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

In zoverre verzoeker daarnaast tracht te laten uitschijnen dat de neergelegde psychologische en medische attesten zouden volstaan om aan te tonen dat zijn zelfverklaarde problemen, vrees en nood aan internationale bescherming stroken met de werkelijkheid, dient verder te worden opgemerkt dat zulks niet kan worden aangenomen. Met betrekking tot het medische attest van 19 februari 2024, opgesteld overeenkomstig het protocol van Istanbul en bij verzoekers aanvullende nota gevoegd, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit voor wat de beweerde oorzaken ten grondslag van de verschillende, hierin geattesteerde klachten en symptomen gebaseerd is op de gezegden van verzoeker zelf. Dient verder te worden vastgesteld dat in dit attest blijkens hetgeen verzoeker zelf aangeeft in zijn aanvullende nota voor geen enkel(e) van de door verzoeker aangehaalde klachten en symptomen wordt aangegeven dat hier geen andere oorzaak aan ten grondslag kan liggen als deze die verzoeker aanhaalde. Voor verzoekers psychische problemen wordt er aangegeven dat deze typerend zijn voor een trauma zoals aangehaald door verzoeker doch dat hieraan ook andere mogelijke oorzaken ten grondslag kunnen liggen. Ten aanzien van de littekens van snijwonden, wordt er aangegeven dat het mogelijk is dat deze kunnen zijn veroorzaakt door het snijden met een cuttermes maar dat hieraan ook andere oorzaken ten grondslag kunnen liggen. Met betrekking tot verzoekers ontbrekende tanden en knieklachten (dewelke ook worden geattesteerd door een ander, bij verzoekers aanvullende nota gevoegde medisch attest), wordt er aangegeven dat deze zouden kunnen zijn veroorzaakt door de door hem omschreven feiten maar dat deze ietsels niet-specifiek zijn en dat er vele andere mogelijke oorzaken zijn. Met betrekking tot het beweerde uittrekken van teennagels en de beweerde mishandeling door een naald in zijn navel te steken, wordt er geattesteerd dat deze niet konden worden geïnterpreteerd of geëvalueerd en niet konden worden gecorreleerd aan een oorzaak. De overige, door verzoeker neergelegde medische en psychische attesten lijken voor wat de oorzaken die ten grondslag zouden liggen van verzoekers verklaarde klachten en symptomen verder louter en alleen te zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoeker zelf. Uit de betreffende attesten blijkt dan ook hoegenaamd niet dat of op welke wijze verzoekers vermelde verklaringen en problemen, de symptomen die verzoeker zou vertonen en (de waarschijnlijkheid van) een eventueel causaal verband tussen beide nader zouden zijn onderzocht of geverifieerd. Gelet op het voorgaande, kunnen de neergelegde medische en psychische attesten op zich in het geheel niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoekers aangevoerde klachten en symptomen te wijten zouden zijn aan de oorzaken die verzoeker hieraan toedicht en dat verzoekers

verklaarde asielmotieven zouden overeenstemmen met de waarheid. Dit geldt nog des te meer daar verzoeker, zoals hieronder zal blijken, meermaals en frappant tegenstrijdige en uiteenlopende verklaringen aflegde aangaande de oorzaken die volgens hem ten grondslag zouden liggen van de door hem aangevoerde klachten en symptomen. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat attesten zoals de door verzoeker neergelegde psychologische en medische attesten, zoals verzoeker ook zelf overigens expliciet erkent in het onderhavige verzoekschrift, geenszins een sluitend bewijs kunnen vormen voor de omstandigheden waarin de hierin aangehaalde aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar enkele arresten van het EHRM, de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en naar algemene rechtsleer en wetenschappelijke literatuur geenszins afbreuk doen aan de voormelde, concrete, inzake de *in casu* en door hem aangevoerde psychologische en medische problemen en attesten gedane vaststellingen.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde psychologische en medische problemen, kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat verzoeker in het geheel niet aantoonde dat deze problemen in zijner hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Waar verzoeker in het voorliggende verzoekschrift daarnaast aanhaalt dat hij zich *“in een vreemde omgeving”* bevindt, dat hij zijn asielrelaas moe(s)t voorleggen *“aan de autoriteiten van een land waar hij geen enkele affiniteit mee heeft”* en dat er daardoor *“aanzienlijke praktische en psychologische obstakels kunnen optreden”*, dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker met het uiten van dergelijke algemene, ongefundeerde, niet-gestaafde en niet nader uitgewerkte beweringen bezwaarlijk kan volstaan om aan te tonen dat of in welke mate dit in zijnen hoofden een bijzondere procedurele nood zou constitueren, hem zou hebben verhinderd de elementen ter staving van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten en/of van invloed zou zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij concreet zou aantonen of aannemelijk maken dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Dient in dit kader bovendien te worden opgemerkt dat deze elementen geenszins een verklaring kunnen bieden voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Een zelfverklaard gebrek aan affiniteit met (de autoriteiten in) het land waarin om internationale bescherming wordt verzocht, doet hieraan geenszins afbreuk. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift daarnaast aanhaalt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud gestresseerd was, dient verder te worden opgemerkt dat, waar aangenomen kan worden dat ieder onderhoud bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress en zenuwachtigheid, ook dit gegeven geenszins afbreuk doet aan het feit dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat hij ten tijden van het persoonlijk onderhoud bij verweerder zou hebben gekampt met zodanig ernstige stress dat hij niet in staat zou zijn geweest de elementen ter staving van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. De door verzoeker aangehaalde feiten en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven,

verder redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress en zenuwachtigheid geen aannemelijke verklaring vormen voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Betreffende verzoekers bewering dat er tijdens het persoonlijk onderhoud bij verweerder sprake zou zijn geweest van onbegrip tussen hem en de tolk, dient voorts te worden vastgesteld dat deze bewering, mede gelet op hetgeen hierboven reeds werd aangegeven, hoegenaamd niet kan worden gevolgd. Reeds hoger bleek dat noch verzoeker, noch diens advocaat enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker gaf bij de aanvang van dit onderhoud bovendien duidelijk aan dat hij de tolk goed begreep (administratief dossier, npo, p.1-2). Verder blijkt uit de inhoud van de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Uit deze notities blijkt immers dat verzoeker in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Zoals reeds hoger werd opgemerkt, gaf verzoeker aan het einde van het persoonlijk onderhoud bovendien duidelijk te kennen dat dit onderhoud goed was verlopen en gaf hij aan dat hij alle vragen en de tolk goed had begrepen. Ook verzoekers advocaat formuleerde geen opmerkingen inzake de vertaling of communicatie (*ibid.*, p.19-20). Daarenboven vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en maakte hij hierover geen opmerkingen in de voormelde zin over aan het CGVS. Aldus wordt hij overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities van het persoonlijk onderhoud en kan hij heden bezwaarlijk voorhouden dat deze inhoud dermate zou zijn gekleurd door de voormelde problemen. Dit alles geldt nog des te meer nu verzoeker zich in deze beperkt tot het uiten van de louter algemene, blote, ongefundeerde, niet geconcretiseerde en niet nader uitgewerkte bewering dat er sprake zou zijn geweest van onbegrip met de tolk. Zo verzoeker wenst aan te tonen dat zich gedurende zijn persoonlijk onderhoud problemen zouden hebben voorgedaan in de vertaling en/of de communicatie, staat hem zulks vrij. Hij dient dit echter te doen aan de hand van concrete en overtuigende argumenten en elementen en kan hiertoe niet volstaan met zijn voormelde, louter algemene, blote, ongefundeerde, niet geconcretiseerde en niet nader uitgewerkte bewering.

Ook met zijn boude, algemene, ongefundeerde, niet-gestaafde en niet nader uitgewerkte bewering dat er rekening gehouden moet worden met *“belangrijke persoonlijke, familiale en culturele factoren die het asielrelaas sterk kunnen beïnvloeden”*, toont verzoeker op generlei wijze aan dat of in welke mate dit in zijn hoofd een bijzondere procedurele nood zou hebben geconstitueerd of zou kunnen constitueren, hem ertoe zou hebben verhinderd de elementen ter staving van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten en/of van invloed zou zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij concreet zou aantonen of aannemelijk maken dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

5.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

5.5. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van een gegronde vrees voor vervolging ten gevolge van zijn bekering tot het christendom.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissing vooreerst echter geheel terecht gemotiveerd:

“Op de eerste plaats kan er niet worden voorbijgegaan aan uw verklaringen die u deed in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk en dus voor uw huidige tweede verzoek in België (zie ingediende documenten nr 15). U had immers geheel andere redenen aangehaald voor uw problemen met de Iraanse autoriteiten dan uw vermeende geloofsactiviteiten. In Frankrijk zei u dat u werd vervolgd en herhaaldelijk gevangengenomen omwille van uw weigering om met de Iraanse autoriteiten mee te werken via uw onderneming (zie ingediende documenten nr 15). U werd bespioneerd, vergiftigd en tijdens uw detentie mishandeld, aldus uw verklaringen ten aanzien van de Franse migratiediensten. U rept echter met geen

woord over uw interesse in het christendom, laat staan over dat u hierdoor problemen ondervond met de Iraanse autoriteiten (zie ingediende documenten nr 15). De Franse migratiediensten hechtten geen geloof aan uw verzoekmotieven en uw verzoek werd afgewezen. U ging in beroep tegen deze beslissing en besloot dat u omwille van uw bekering tot het christendom in Frankrijk, hetgeen u middels documenten wilde aantonen, zou worden vervolgd bij terugkeer naar Iran. Pas toen u door de rechtbank werd gevraagd om de inconsistentie van uw nieuwe verklaringen met die van uw eerder relaas uit te leggen, stelt u dat de Iraanse autoriteiten uw bekering tot het christendom als een voorwendsel gebruikten om u te vervolgen nadat u weigerde hen materiaal te blijven verstrekken. De rechtbank volgde uw redenering evenwel niet en uw beroep werd afgewezen. Uw verklaringen ten aanzien van de Belgische migratiediensten wijken dus niet alleen geheel af van diegene die u eerder in Frankrijk deed, maar uit het voorgaande blijkt ook duidelijk dat u uw verklaringen en verzoekmotieven telkens aanpast naargelang de vaststellingen van de migratiediensten en de rechtbank, hetgeen uw geloofwaardigheid vanzelfsprekend geen goed doet.”

Rekening houdend met de reeds hoger gedane vaststellingen inzake de door verzoeker aangevoerde psychologische problemen, het vermeende onbegrip met de tolk en verzoekers beweerde stress, voert verzoeker ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Rekening houdend met diezelfde elementen, wordt in de bestreden beslissing daarenboven op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Ook uw verklaringen omtrent uw aanhoudingen stroken niet met elkaar. In Frankrijk vertelde u namelijk dat u in 2011 een eerste keer werd vastgehouden gedurende twee maanden en vervolgens een tweede keer in 2015 of 2016 voor een periode van één jaar (zie ingediende documenten nr 15). Dit stemt niet overeen met uw laatste aangehaalde detentieperioden in het kader van uw huidig verzoek in België (CGVS p.4,15). Opmerkelijk is ook dat u de periode van uw laatste detentie bij de DVZ situeerde van 01/05/1396 tot 01/11/1396 volgens de Iraanse kalender, zijnde van 23/07/2017 tot 21/01/2018 volgens de Gregoriaanse kalender (CGVS-Vragenlijst d.d. 21/06/2022). Ondanks uw aanpassing op uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijft het toch opvallend dat u zich zo zou hebben vergist (CGVS p.4). Uw redenering dat er bij de omzetting van de data volgens de Iraanse naar de Westerse kalender fouten gebeurde en dat u zo gestresseerd en van slag was waardoor u niet weet wat u precies zei kan geen verheldering bieden (CGVS p.3-4). U werd immers gevraagd om de data volgens de Iraanse kalender te gebruiken, u werd bijgestaan door een Iraanse tolk en uw verklaringen werden u nogmaals in het Farsi voorgelezen waarna u deze hebt ondertekend voor akkoord (CGVS p.3-4; CGVS-Vragenlijst d.d. 21/06/2022).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Ook uw verklaringen over de manier waarop u tijdens uw laatste gevangenschap werd mishandeld lopen uiteen. In Frankrijk sprak u over dat u door Somaliërs herhaaldelijk in uw navel werd gestoken met een naald waardoor u in Brussel moest geopereerd worden aan uw navel en u tot op de dag van vandaag schrik hebt van personen van Afrikaanse origine (zie ingediende documenten nr 15). In België heeft u nooit over dergelijke praktijken door Somaliërs gesproken en spreekt u in plaats daarvan van een regelrechte verkrachting waardoor uw navel was gescheurd (CGVS p.12,15). De door u neergelegde foto's waarop u te zien bent in het ziekenhuis nadat u moest herstellen van de verkrachting werden door een anoniem persoon naar uw vader gestuurd, inclusief een bedreigende boodschap, althans zo zegt u op het CGVS (zie ingediende documenten nr 8; CGVS p.12-13,15). In Frankrijk zei u echter dat u toen werd overgeplaatst omdat u constant zelfmoordpogingen deed nadat u psychologisch getraumatiseerd was geweest doordat uw bewakers u zaken over uw vrouw hadden verteld (zie ingediende documenten nr 15). Iemand had die foto's naar uw vrouw gestuurd, die deze vervolgens naar haar zus doorstuurde via wie u de foto's kon bekomen, aldus uw eerdere verklaringen in Frankrijk (zie ingediende documenten nr 15). Deze vaststellingen tonen nogmaals aan dat uw verklaringen allerm minst rechtlijnig zijn.”

Verzoeker slaagt er, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij aangeeft dat hij tijd nodig had om de gebeurtenissen te verwerken, dient vooreerst te worden opgemerkt dat hij ook in Frankrijk reeds de nodige psychologische begeleiding kreeg. Waar een mogelijk trauma nog enigszins zou kunnen verklaren dat of waarom verzoeker in Frankrijk vage verklaringen zou afleggen of niet bij machte was om te verhalen over de traumatiserende gebeurtenissen *an sich*, dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat dit geenszins een verklaring kan bieden voor het gegeven dat verzoeker in Frankrijk en in België twee dermate ver uiteenlopende versies van de feiten verstrekke ten overstaan van de asielinstanties. Dat hij de ene keer aangaf dat hij doordat hij herhaaldelijk door Somaliërs in de navel zou zijn gestoken een navelbreuk opliep waardoor hij tot op de dag van vandaag schrik had van personen van Afrikaanse origine terwijl hij de andere keer hiervan niet de minste melding maakte en aangaf dat hij deze navelbreuk opliep door een regelrechte verkrachting door één van zijn bewakers of ondervragers, maakt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen inzake de oorzaak achter zijn navelbreuk. Ook kan een mogelijk trauma geenszins een verklaring bieden voor verzoekers manifest tegenstrijdige

verklaringen omtrent de inhoud en de werkelijke omstandigheden van de door hem neergelegde foto's en de wijze waarop hij deze foto's bekwam.

De voormelde vaststellingen klemmen nog des te meer nu uit het door verzoeker neergelegde, bij zijn aanvullende nota gevoegde medische attest van 19 februari 2024 blijkt dat verzoeker ten aanzien van de opsteller van dit attest nogmaals een versie van de feiten verstrekke die op meerdere vlakken in strijd is met de op zich reeds tegenstrijdige en uiteenlopende versies van de feiten zoals eerder door hem verstrekt. Vooreerst blijkt in dit kader dat verzoeker ten aanzien van de opsteller van dit attest beweerde dat er tijdens zijn gevangenschap bij hem zowel tanden als teennagels zouden zijn uitgetrokken door zijn bewakers of ondervragers. Verzoeker haalde dit eerder gedurende zijn procedure internationale bescherming echter niet aan. Daarenboven blijkt uit de verklaringen die verzoeker aflegde ten overstaan van de opsteller van dit attest dat hij door bewakers in de gevangenis in zijn navel zou zijn gestoken met een naald. Eerder gedurende zijn onderhavige procedure internationale bescherming vermeldde verzoeker zulks, in tegenstelling met in Frankrijk, echter niet. Verder beweerde verzoeker tegenover de opsteller van het attest dat hij zou zijn verkracht door een vermoedelijk Somalische medegevangene. Bij het CGVS had hij nochtans duidelijk aangegeven dat hij werd verkracht door één van zijn bewakers of ondervragers (administratief dossier, npo, p.15) en in Frankrijk had hij, hoewel hij aldaar aangaf dat hiermee werd gedreigd, ontkend dat hij ooit werd verkracht.

Als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan van verzoeker, zoals ook met reden wordt aangehaald in de bestreden beslissing, verder redelijkerwijze verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde bekering tot het christendom en religieuze activiteiten in Iran op fundamentele wijze worden ondermijnd doordat hij zichzelf in België initieel nog omschreef als moslim. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorgaande constatering worden alleen maar bekrachtigd doordat u nog verdere inconsistente verklaringen hebt afgelegd. Met betrekking tot uw eerste verzoek in België, en dus vóór u naar Frankrijk trok, verklaarde u nog moslim te zijn (zie verklaring DVZ d.d. 13/06/2017 vraag 9). Uw beweringen dat u voor uw komst naar België en Frankrijk reeds een christen was die sinds ongeveer twintig jaar in Iran met het christendom bezig was, frequent huiskerken bezocht, zijn vrouw trachtte aan te sporen om christen te worden, en in Iran vervolgd en mishandeld werd omwille van zijn christelijke geloofsactiviteiten, worden hierdoor wederom sterk ondergraven (CGVS p.5-6,14-15,17).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zoals duidelijk en genoegzaam blijkt uit zijn voormelde verklaringen, beweerde verzoeker dat hij voor zijn komst naar Europa reeds een christen was, dat hij in Iran reeds sedert ongeveer twintig jaar met het christendom bezig was, dat hij frequent huiskerken bezocht, dat hij zijn vrouw trachtte te bekeren tot het christendom en dat hij in Iran meermaals werd vervolgd en mishandeld omwille van zijn christelijke geloofsactiviteiten. Indien deze verklaringen berustten op de waarheid, kon van verzoeker wel degelijk worden verwacht dat hij zichzelf, ook indien hij in Europa nog niet gedoopt was, bij de DVZ initieel niet zou hebben omschreven als zijnde moslim doch wel zou hebben aangegeven dat hij zichzelf als christen beschouwde of minstens deze religie aan het ontdekken was. Dat verzoeker zich bij de DVZ initieel desalniettemin eenduidig omschreef als moslim, laat dan ook niet toe nog enig geloof te hechten aan zijn beweerde bekering tot het christendom, christelijke activiteiten en problemen in Iran.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Uw motivering om christen te worden, namelijk dat u altijd al van plan was om naar het buitenland te trekken komt vooreerst niet aannemelijk over (CGVS p.6). Ook uw stellingen dat u vanaf uw eerste bezoek aan de huiskerk meteen stopte met uw islamitische gebruiken en dat u geen gedragsregels of wetten in de Bijbel tegenkwam die u niet goed vond, zijn opvallend (CGVS p.6,18). Van een bekeerling kan immers verwacht worden dat hij toch enige kritische inhoudelijke reflectie aan de dag brengt. Gezien uw verklaringen en afkeer ten aanzien van de islam, mogen uw verklaringen toch zeer verbazen.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat aan een beslissing tot bekering, dewelke een ingrijpende en levensbepalende keuze inhoudt, een ruime mate van studie, introspectie en (zelf)reflectie voorafgaat. Dit geldt nog des te meer in het geval waarin zulke beslissing

wordt genomen in een land als Iran, waarin zulke bekering bijzonder ernstige gevolgen met zich draagt. Dat verzoeker als motivatie om zich te bekeren opgaf dat hij altijd al van plan was om naar het buitenland te gaan, dat hij vanaf zijn eerste huiskerkbezoek meteen met al zijn islamitische gebruiken stopte en dat hij in de bijbel niets zou zijn tegengekomen dat hij niet goed vond, getuigt dan ook geenszins van een waarachtige, doorleefde en oprechte bekering.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Er kan eveneens niet worden voorbijgegaan aan uw opmerkelijke verklaringen omtrent de huiskerk die u in Iran sinds 1375 (1996-1997) frequenteerde. Deze kerk werd op vele verschillende plaatsen en woningen georganiseerd, maar vreemd genoeg heeft u geen idee in wiens living u zich al die jaren bevond (CGVS p.7). Waar enerzijds geheimhouding onder de kerkgangers kan verwacht worden gezien het gevaar op ontdekking, hetgeen u erkent (CGVS p.6), moet anderzijds vastgesteld worden dat de woning en bij uitstek de leefruimte een zeer persoonlijke ruimte is. In die optiek zou er toch een vertrouwensrelatie verwacht kunnen worden tussen de beperkte kerkgangers zoals u, en de persoon die zijn woning openstelt voor jullie (CGVS p.6). Aansluitend is het eigenaardig dat u beweert dat er steeds nieuwe mensen naar de huiskerk kwamen die op nieuwe plaatsen werd georganiseerd, en zelfs in die orde dat u al hun namen niet kon onthouden (CGVS p.6-7). Voor een geheime en besloten gezelschap van een clandestiene huiskerk is het voorgaande toch opmerkelijk. Zoals eerder werd aangegeven blijkt nochtans uit de Iraanse context, en ook uit uw eigen verklaringen, dat u en uw medekerkgangers zeer goed wisten dat jullie geloofsactiviteiten in Iran grote risico's met zich meebrachten. Deze activiteiten en de ontmaskering daarvan vormen ook de reden van uw vlucht uit uw land en uw verzoek om internationale bescherming. Uw verklaringen in dezen zijn aldus niet aannemelijk. Hierbij aansluitend is het ook markant dat u beweerde altijd een Bijbel op zak te hebben gehad in Iran (CGVS p.17). Uw verklaring dat u destijds nog jong was kan niet zomaar overtuigen aangezien u ten tijde van uw eerste aanhouding, waarbij er een Bijbel in uw bezit werd gevonden, reeds 33 à 34 jaar oud was (CGVS p.18).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Uw uitleg over hoe u overtuigd raakte van de mirakels van Jezus moet eveneens tegen het licht worden gehouden. Een groot deel van de mirakels van Jezus bestaan uit genezingen die hij kon verwezenlijken door middel van het uitspreken van enkele woorden of door gebruik te maken van speeksel en modder. Hij heeft een blinde man zicht kunnen geven, een lepralijder kunnen afhelpen van deze verschrikkelijke ziekte, en zelfs een vrouw die twaalf jaar lang aan het bloeden was werd door het aanraken van Zijn kledij genezen. Jezus heeft een afgekapte oor weer kunnen doen verschijnen, Hij kon doden weer tot leven wekken en had de controle over de natuur (zie administratief dossier). U geeft opvallend genoeg aan dat u meteen na de eerste lezing van die mirakels er geloof aan hechtte omdat het in je hart moet passeren, je dat moet geloven en u dat ook deed (CGVS p.18). U wordt vervolgens gevraagd hoe u precies overtuigd raakte van de waarheid van die mirakels op zich (CGVS p.18). U stelt nu dat u toch veel vragen had en dat de pastoor u een goede uitleg verschafte indien u iets niet begreep over de mirakels. In de mirakels geloven is weliswaar iets anders, maar u voelde in uw hart dat deze mirakels waar waren, aldus uw verklaringen (CGVS p.18). Uw uitleg mist evenwel overtuigingskracht. U mist namelijk het punt, zijnde dat u goed zou moeten uit kunnen leggen waarom en hoe u overtuigd raakte van de echt- en geloofwaardigheid van de mirakels van Jezus. Rekening houdend met uw opleiding, alsook met uw jarenlange kerkgang en Bijbelstudie (CGVS p.5-7,9-10,15,17-18), zou u toch in staat moeten zijn precies uit te leggen hoe u van die opzienbarende mirakels van Jezus overtuigd bent geraakt als waarheid. U blijft hierin gebreke.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij vergenoegt zich er in dit kader namelijk toe te citeren uit de verklaringen die hij aflegde bij het CGVS. Door deze verklaringen eenvoudigweg te herhalen, doet verzoeker echter geenszins afbreuk aan de voormelde, pertinente en terecht, inzake en op basis van deze verklaringen gedane vaststellingen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Ten slotte is het ook opvallend dat u de eerst volgende christelijke feestdag die u zal vieren niet kan plaatsen in de tijd, alsook de betekenis ervan opvallend inschat (CGVS p.11). U meent dat de eerstvolgende feestdag Pesach is en dat hierbij bescheidenheid centraal staat (CGVS p.11). Dit is des te opmerkelijker daar de eerstvolgende feestdag het belangrijke Paasfeest betreft waarbij toch de verrijzenis van Jezus wordt herdacht en Pasen amper twee maanden na uw persoonlijk onderhoud plaatsvond. U als bekeerling met jarenlange ervaring moet toch in staat zijn om de belangrijke Paasperiode te situeren in de tijd en de betekenis ervan helder uit te leggen. Dat u niet in staat bent om dit soort parate kennis vlot te etaleren, doet dan ook verder twifelen aan de oprechtheid van uw christelijke beleving, te meer u de Bijbel jarenlang bestudeerde, het boek nog steeds dagelijks leest, u twintig jaar lang minstens wekelijks naar huiskerkvieringen ging en nadien nog eens in Frankrijk en België enkele jaren religieus actief was (CGVS p.5-10,15,17-18; zie ingediende documenten). Uw nieuwe religie zou namelijk uw leven moeten beheersen, daar u omwille van deze bekering verhinderd bent om naar uw land terug te keren en beroep moest doen op

de bescherming van een derde land. Bovendien dient er aangekaart dat de kennis over het christendom waar u wel blijk van geeft gemakkelijk het resultaat van studie kan zijn zonder dat er uit deze studie een oprechte overtuiging afgeleid kan worden.

(...)

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u op geen enkele manier hebt aangetoond dat de autoriteiten van Iran u daadwerkelijk hebben aangehouden, vastgehouden en mishandeld. U stoelt zich met andere woorden louter op blote beweringen die u op geen enkele manier hebt aangetoond.

Uit de vaststelling dat u enkel een kopie van de eerste pagina van uw Iraans paspoort hebt neergelegd kan opgemaakt worden dat u mogelijk eerdere reizen van en naar bepaalde landen verborgen wil houden voor de Belgische instanties (zie ingediend document nr 4). Uw verweer dat u uw paspoort werd afgenomen door de smokkelaar doet hier geen afbreuk aan (CGVS p.11-12). Ten aanzien van de DVZ verklaarde u dat u uw paspoort verscheurde op instructie van de smokkelaar (zie verklaring DVZ d.d. 22/09/2021 vraag 28). Uw gedrag, samen met voorgaande vaststellingen, doen vermoeden dat u mogelijk eerdere reizen uit uw land wil verbergen en zich buiten Iran bevond toen u zich naar eigen zeggen in het christendom verdiepte. Het gegeven dat u Iran zonder problemen kon verlaten via de luchthaven middels uw eigen paspoort toont eveneens aan dat u niet in de kijker liep van de Iraanse autoriteiten zoals u het CGVS voorhoudt (zie verklaring DVZ d.d. 22/09/2021 vraag 27-28,36-37; zie verklaring DVZ d.d. 13/06/2017 vraag 28,37; zie ingediende documenten nr 15). In het kader van uw persoonlijk onderhoud bij de Franse migratiediensten verklaarde u expliciet dat u geen problemen ondervond met de autoriteiten bij het verlaten van Iran via de luchthaven van Teheran (zie ingediende documenten nr 15)."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het verzoekschrift, ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde interesse in en bekering tot het christendom in Iran, aan verzoekers vermeende bezoeken, in dit kader, van een huiskerk in Iran en aan de beweerdelijk hieruit voortgesproten, concrete problemen en vrees in hoofde van verzoeker.

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing verder geheel terecht gesteld:

"U heeft een Facebookprofiel dat door een vriend werd opgemaakt en u kent er niet veel van (CGVS p.11). U gebruikt Facebook enkel om het nieuws te volgen en items te zien en lezen (CGVS p.11). U post zelf geen christelijke zaken op uw profiel, maar volgt of bekijkt wel christelijke zaken en bent lid van de katholieke kerk (CGVS p.11). U legt ook foto's neer van uw individuele protestactie te Brussel en van het verscheuren van een afbeelding van ayatollah Ruhollah Khomeini die u vervolgens in een toilet gooit (CGVS p.11,13; zie ingediende documenten nrs 9 en 16). U bent echter voorzichtig om politieke activiteiten te verspreiden en wil die foto's nergens publiceren uit vrees voor uw zoon (CGVS p.13). U probeert om niet aan (politieke) activiteiten deel te nemen en voorzichtig te zijn (CGVS p.16). Betreffende uw Facebookprofiel kan voorts worden opgemerkt dat er van u, gezien het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u het verwijderd indien nodig alvorens terug te keren naar Iran. Gelet op het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk en oprecht bekeerd bent tot het christendom en het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw beweerde bekering met uw vermeende politieke activiteiten heeft u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij een eventuele terugkeer naar Iran uw bijdragen op uw sociale media te verwijderen. Uit uw Facebookprofiel en de neergelegde foto's kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na uw aankomst in België zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling door de Iraanse autoriteiten van uw activiteiten ontwikkeld in België. Enkel indien uw activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door de Iraanse overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat activiteiten, ontwikkeld na de vlucht, leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. In dit verband dient erop gewezen te worden dat u niet kan overtuigen als zouden de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België. Uit beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan er een kopie in het administratief dossier is gevoegd, blijkt namelijk dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers en dat zij evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn de personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Zoals blijkt uit voorgaande heeft u vooreerst niet aannemelijk gemaakt dat u al eerder een verhoogd risicoprofiel had en u omwille van oppositieactiviteiten in Iran in het vizier van de autoriteiten heeft gelopen. Voorts kan ook niet zomaar worden aanvaard dat u op basis van uw Facebookprofiel en van uw foto's betreffende uw individuele protestacties in het vizier zou gekomen zijn. Er is

dan ook geen reden om aan te nemen dat de Iraanse autoriteiten uw profiel in de gaten zouden houden. Uw eventueel beperkte deelname aan enkele recente protesten in België kan geen nieuw licht schijnen op voorgaande vaststellingen. Deze politieke activiteiten zijn hoe dan ook beperkt en bestaan slechts uit deelnames aan manifestaties in België. Het louter bijwonen van enkele manifestaties toont niet aan dat u werkelijk door het Iraans regime een oppositieprofiel wordt toegemeten. Op basis van bovenstaande informatie kan u allerminst overtuigen dat u door deelname aan deze manifestaties een dermate politiek oppositieprofiel hebt opgebouwd waardoor u alsnog in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou gekomen zijn.

(...)

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de overige door u neergelegde documenten.

(...) Dat u een proces-verbaal bij de Belgische politie liet opmaken wegens diefstal wordt verder niet betwist. Uw geboorteboekje, uw rijbewijs, uw identiteitskaart, uw militaire kaart, de eerste pagina van uw paspoort, de vertaling van uw scheidingsakte, uw studiedocumenten, een verklaring van de eigenaars van het restaurant waar u werkt in België, foto's van u met uw ex-vrouw en zoon, vormen louter een bewijs van nationaliteit, identiteit en activiteiten. De attesten en foto's inzake uw bekering, en de attesten en verklaringen uit Frankrijk hebben betrekking op uw religieuze activiteiten in België en Frankrijk maar kunnen geenszins de oprechtheid van uw motivatie om aan het kerkelijk leven deel te nemen staven. Hierbij dient bijkomend te worden opgemerkt dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, quod non in casu. Hetzelfde geldt voor de foto's van uw gevangenschap. Uit deze foto's an sich kan onmogelijk de redenen en omstandigheden van uw aanhouding blijken. De foto's van uw individueel protest in Brussel, de documenten met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk en de foto's waarin u een afbeelding van ayatollah Ruhollah Khomeini verscheurd en in een toilet gooit werden eerder reeds besproken. De overige opmerkingen van uw advocaat, waarin hij meent dat het ontbreken van documenten niet betekent dat er geen geloof aan uw verklaringen kan worden gehecht en u het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, zijn evenmin in staat afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen en beoordeling van het CGVS (CGVS p.19-20)."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde interesse in en bekering tot het christendom en de hieruit voortgesproten problemen, verzoekers religieuze activiteiten in Europa en op de sociale media klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa en op de sociale media een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Door in het verzoekschrift eenvoudigweg het tegendeel te beweren, doet verzoeker aan deze vaststelling geenszins afbreuk. Evenmin doet verzoeker aan deze vaststelling afbreuk met de stukken die hij neerlegt door middel van en de argumentatie die hij dienaangaande voert in zijn aanvullende nota. In tegenstelling met wat verzoeker beweert, kan uit de twee verklaringen van oktober 2023, die door zijn partner werden ondertekend, vooreerst geheel niets worden afgeleid omtrent (de oprechtheid en de geloofwaardigheid van) verzoekers voorgehouden bekering. Dient namelijk te worden opgemerkt dat de partner van verzoeker te dezen bezwaarlijk kan worden beschouwd als zijnde een objectieve bron. Aan de blote beweringen, geuit door deze partner, kan *in casu* dan ook geen bewijswaarde worden gehecht. Hoe dan ook geeft de partner van verzoeker in deze verklaringen slechts aan dat zij met verzoeker samenwoont en dat zij zelf atheïst zou zijn. Hieruit valt niets af te leiden inzake de oprechtheid, waarachtigheid en geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden bekering tot het christendom. De bijkomende stukken die verzoeker ter adstructie van zijn religieuze engagement en activiteiten in België neerlegt, zoals bij verzoekers aanvullende nota gevoegd, zijn evenmin van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Uit deze stukken blijkt immers slechts dat verzoeker zijn religieuze activiteiten in België ook na de bestreden beslissing en na het indienen van het verzoekschrift heeft verdergezet en dat de voorbereidingen voor zijn doopsel zouden worden getroffen. Vooreerst valt het in dit kader op dat verzoeker, ondanks dat hij blijkens de stukken zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier reeds in 2019 catechese volgde en voorbereidingen trof om zich te laten dopen in Frankrijk, er na aankomst in Europa bijzonder lang over deed om zich te laten dopen. Dit vormt andermaal een indicatie voor het loutere en apert opportunistische karakter van zijn religieuze engagement en activiteiten in Europa. Verder dient te worden opgemerkt dat uit de betreffende stukken slechts blijkt dat verzoeker zijn religieuze engagement en activiteiten in België ook nadat de bestreden beslissing werd genomen en nadat het verzoekschrift werd ingediend heeft verdergezet. Hieruit blijkt geenszins dat dit engagement en deze activiteiten zouden zijn ingegeven vanuit een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Aan dergelijke stukken kan hoogstens een ondersteunende werking worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardige en overtuigende bekering en een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zulke attesten echter geenszins volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid omtrent deze elementen te herstellen, vormen zij geen indicatie of bewijs voor de ernst en de oprechtheid van het religieuze engagement van de betrokkene en sluiten zij niet uit dat diens engagement en gedragingen in België en ten overstaan van de opstellers van zulke attesten zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen.

Gelet op de vaststellingen dat (i) reeds hoger werd vastgesteld dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende bekering, asielrelaas en problemen in Iran; (ii) verzoeker in Europa ook reeds religieuze activiteiten bezigt die klaarblijkelijk niet voortspruiten of zijn ingegeven vanuit een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging doch wel vanuit louter opportunistische overwegingen en die enkel tot doel hebben om verzoeker te voorzien in een motief voor internationale bescherming en een eventuele, hieraan gekoppelde verblijfsstatus, kan aangenomen worden dat ook verzoekers politieke activiteiten in Europa zijn ingegeven vanuit diezelfde louter opportunistische overwegingen en enkel tot doel hebben om verzoeker te voorzien in een motief voor internationale bescherming en een eventuele, hieraan gekoppelde verblijfsstatus. Dit geldt nog des te meer gelet op het bijzonder beperkte karakter van deze activiteiten en verzoekers verklaringen dienaangaande. Zo legde verzoeker foto's neer van individuele protestacties in Brussel en het verscheuren en vernietigen van een foto van ayatollah Khomeini doch gaf hij aan dat hij voorzichtig was om politieke activiteiten te verspreiden en deze foto's nergens wilde publiceren. Tevens gaf hij aan dat hij probeerde om niet aan politieke activiteiten deel te nemen en voorzichtig te zijn. Verder blijkt nergens uit zijn verklaringen dat bij zijn zelfverklaarde deelname aan enkele recente protesten in België zijn rol deze van loutere aanwezige en deelnemer zou hebben overstegen.

Gelet op het voorgaande, kan *in casu* en van verzoeker, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, wel degelijk worden verwacht dat hij zijn religieuze en politieke activiteiten in België staakt en de betreffende inhoud van zijn sociale media verwijdt alvorens terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dient voorts te worden opgemerkt dat verzoeker op generlei wijze aantoonst of aannemelijk maakt en dat hij niet één concreet element of gegeven aanreikt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de Iraanse autoriteiten van zijn voormelde, religieuze activiteiten en/of zijn bijzonder beperkte politieke activiteiten, als individu en als eenvoudige aanwezige en/of deelnemer bij enkele demonstraties, op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen; laat staan dat hij zou aantonen of aannemelijk zou maken dat zij hem omwille daarvan zouden wensen te viseren of te vervolgen. Waar verzoeker in dit kader beweert dat *“de statistieken van zijn website en sociale media exponentieel gestegen zijn en nog steeds stijgen”* en voorhoudt dat *“het aantal volgers dat Verzoeker heeft exponentieel”* zou stijgen, dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker deze beweringen op generlei wijze aantoonst of staakt. Hoe dan ook toont verzoeker hiermee niet aan dat de Iraanse autoriteiten daadwerkelijk op de hoogte zouden zijn gekomen of zouden riskeren te komen van zijn voormelde activiteiten. Met het artikel dat werd gepubliceerd in de nieuwsbrief van Sint-Donatius Brugge, zoals bij zijn aanvullende nota gevoegd, toont verzoeker evenmin aan dat de Iraanse autoriteiten van zijn activiteiten in Europa op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen. Waar verzoeker in dit kader beweert dat dit artikel ook online zou worden gepubliceerd, dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker deze bewering op generlei wijze staakt. Aldus toont verzoeker slechts aan dat er een interview met hem zou zijn verschenen in de papieren versie van een lokale nieuwsbrief van zijn parochie-eenheid. Daarenboven wordt verzoeker in dit artikel niet eens voluit bij naam genoemd en is hierin enkel zijn voornaam opgenomen. Dat de Iraanse autoriteiten van het betreffende artikel op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen, is hoegenaamd niet aannemelijk. Voor het overige reikt verzoeker niet één concreet element of gegeven aan waaruit zou kunnen blijken en blijkt hij aldus niet over concrete aanwijzingen te beschikken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen van zijn voormelde, religieuze activiteiten en/of zijn bijzonder beperkte politieke activiteiten, als individu en als eenvoudige aanwezige en/of deelnemer, bij enkele demonstraties.

In tegendeel met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, kan uit het geheel van de heden voorliggende landeninformatie verder hoegenaamd niet worden afgeleid dat het eenvoudige gegeven uit louter en kennelijk opportunistische overwegingen religieuze activiteiten te hebben gevoerd en aanwezig te zijn geweest bij en/of als eenvoudige deelnemer te hebben geparticipeerd aan enkele protestacties in België zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees in de vluchtelingenrechtelijke zin of nood aan internationale bescherming. Uit de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier blijkt in dit kader dat de Iraanse autoriteiten niet de capaciteiten hebben om alle (religieuze en/of politieke) activisten in het buitenland te monitoren. De invloed die een persoon heeft bepaalt of deze persoon een prioriteit vormt voor het regime. Vooral leidersfiguren, organisatoren, mensen waarnaar geluisterd wordt en politieke activisten met een hoog profiel genieten verhoogde belangstelling vanwege de Iraanse autoriteiten. De Iraanse autoriteiten proberen weliswaar foto's en video's te verzamelen van aanwezigen op demonstraties in het buitenland, monitoren demonstraties de laatste tijd in het buitenland duidelijker en openlijker en proberen op deze manier demonstranten in het buitenland onder druk te zetten, doch er zijn geen bewijzen om te staven dat de Iraanse autoriteiten ook daadwerkelijk achter (al) deze mensen aangaan. Er zijn voorts geen berichten van personen die een verzoek om internationale bescherming afgewezen zagen en/of die terugkeerden vanuit Europa naar Iran en die na hun terugkeer vanuit Europa louter omwille van deze reden(en) problemen kenden met de Iraanse autoriteiten. Ook gerichte opzoeken in die zin leverden geen resultaten op. Vooral personen die bepaalde profielen vertonen, zoals atleten die de demonstraties en protesten in het buitenland steunen en mensen met een dubbele nationaliteit riskeren problemen bij een terugkeer. Er werd geen of slechts beperkt melding gemaakt van personen zonder een hoog profiel en zonder de dubbele nationaliteit die terugkeerden naar Iran en die aldaar (ernstige) problemen ondervonden na hun terugkeer. Enkel zeer actieve of bekende activisten kunnen niet terugkeren naar Iran. Personen die door het Iraanse regime als bedreiging worden gezien, personen die reeds gekend zijn bij de Iraanse autoriteiten en politieke activisten genieten verhoogde belangstelling vanwege de Iraanse autoriteiten en worden in de gaten gehouden. Of dit

tot verdere, ernstige problemen leidt, wordt pas op termijn duidelijk en hangt af van geval tot geval. Waar protestorganisatoren, mensen met een hoog profiel en mensen van dubbele nationaliteit problemen zullen kennen bij hun terugkeer, zijn er verschillende gevallen bekend van eenvoudige deelnemers aan protestacties in het buitenland die zonder problemen konden terugkeren naar Iran. Of personen die terugkeren dergelijke problemen riskeren, hangt af van een aantal elementen zoals hun profiel, het al dan niet hebben van de dubbele nationaliteit en hun eventuele oppositie-activiteiten in het buitenland. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dan ook duidelijk dat het merendeel van de Iraniërs die terugkeren naar hun land dit, ook nadat zij een verzoek om internationale bescherming afgewezen zagen, zonder noemenswaardige problemen kunnen doen. Uit deze informatie kan aldus hoegenaamd niet worden afgeleid dat eenieder die in België, zoals verzoeker, uit louter opportunistische overwegingen religieuze activiteiten bezigde en als loutere aanwezige en eenvoudige deelnemer participeerde aan enkele protestacties en die terugkeert naar Iran actueel zou riskeren om te worden gevisieerd of vervolgd door het Iraanse regime. Nergens uit deze informatie blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten de wil, laat staan de capaciteiten, zouden hebben om eenieder die zulke religieuze activiteiten voert en die deelneemt aan één of meer protestacties of betogingen in het buitenland te viseren en te vervolgen. Uit deze informatie kan dan ook geheel niet worden afgeleid dat het zich inlaten, omwille van louter en kennelijk opportunistische motieven en zonder daarbij een prominente rol in te nemen, met dergelijke religieuze en politieke activiteiten in België, zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin bij een terugkeer naar Iran. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven volledig onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen en/of politieke activiteiten tegen het Iraanse regime zal ontplooien, dat hij zich aldaar als (bekeerd) christen en/of tegenstander van het Iraanse regime zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen en tegenstanders van het regime in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota daarnaast nog een aantal stukken neerlegt waaruit blijkt dat hij de wil en vastberadenheid toonde om zich te integreren in België, om zijn steentje bij te dragen en om het Frans en het Nederlands machtig te worden en waar verzoeker aanhaalt dat hij zich de 'westerse' waarden zou hebben eigengemaakt, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekers mate van en wil tot integratie in België op zich geen elementen zijn die kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus aan verzoeker. Dient namelijk te worden opgemerkt dat verzoekers mate van en wil tot integratie in België *an sich* niet relevant is voor de beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming en dat de commissaris-generaal noch de Raad in deze de bevoegdheid heeft om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van humanitaire gronden. Er bestaat geen bepaling die toelaat om louter op basis van humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker. Dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker met het uiten van de voormelde, bijzonder algemene, ongefundeerde, niet geconcretiseerde en niet nader uitgewerkte bewering dat hij zich de 'westerse' waarden zou hebben eigengemaakt hoegenaamd niet kan volstaan om in zijn hoofd het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker toont geenszins aan en maakt niet aannemelijk dat hij, dit al dan niet ten gevolge van zijn verblijf in Europa of zijn relatie met zijn partner, dermate verwesterd zou zijn dat hij als persoon niet (langer) zou kunnen aarden in de Iraanse samenleving en zich aldaar niet (meer) zou kunnen conformeren aan de heersende normen. Verzoeker, die bovendien meer dan veertig jaar in Iran woonde vooraleer hij naar Europa kwam en die in Iran daarenboven nog beschikt over en in contact staat met een familiaal netwerk, brengt evenmin enig ander concreet element bij waaruit blijkt en toont derhalve niet *in concreto* aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij in zijn land van herkomst als verwesterd zou riskeren te worden gepercipieerd. Dat hij bij een terugkeer naar Iran zou worden gepercipieerd als verwesterd, kan dan ook niet worden aangenomen. Aldus maakt verzoeker in het geheel niet aannemelijk dat hij omwille hiervan zou riskeren te worden gestigmatiseerd, gevisieerd of vervolgd. Bovendien kan worden opgemerkt dat verzoeker ook zelf duidelijk de mening toegedaan lijkt dat het voorgaande in zijn hoofd geen aanleiding kan geven tot een nood aan internationale bescherming. Hij achtte het immers nodig om een volledig fictief asielrelaas en een verzonnen bekering en vrees ten berde te brengen en hierin te volharden, om vanuit louter en kennelijk opportunistische redenen religieuze activiteiten te voeren in Europa en om vanuit louter en kennelijk opportunistische overwegingen politiek actief te worden.

De handgeschreven verklaring die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, bevat tot slot geen gegevens die een ander licht zoude kunnen werpen op of afbreuk zouden kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen en is bijgevolg geenszins van zulke aard dat deze afbreuk kan doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.7. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze “*De beoordelingsplicht*” en “*De algemene zorgvuldigheidsplicht (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen)*” in casu en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve worden ook deze schendingen door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

5.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT